

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS 14

Revista Liceului Teoretic
Ioan Slavici - Panciu

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

Editorial pag. 1

- Motivație și performanță - pag. 1

Profil Liceal pag. 2

- Liceul Teoretic *Ioan Slavici* - Școală eTwinning 2018-2019 - pag. 2-3
- Jurnal de bord: Olimpiada Națională de limba franceză - 2-6 aprilie 2018, Buzău - pag. 4-6
- Mențiuni la Olimpiada Națională Interdisciplinară de Tehnologii - Servicii - domeniul Economic - pag. 7
- O nouă provocare: Iași, Olimpiada Națională de Religie Ortodoxă - pag. 8
- O Pagină de istorie: Olimpiada Națională de istorie, Alba Iulia, 2 - 6 aprilie 2018 - pag. 9
- Portret de absolvent - Gabriel Lupu: 3 pași către cariera de succes - pag. 10

EU-RO pag. 11

- *Crăciunul văzut prin ochii mei* - proiect eTwinning - pag. 11-12
- Islanda - Țara în care frigul este doar o stare de spirit - pag. 13-14

In Extenso pag. 15

- Implicare și Educație - pag. 15-16

Pro Comunitate pag. 17

- CȘE LTIS - Acțiuni intergeneraționale - pag. 17
- CȘE LTIS - Dragobetele sărută fetele - pag. 17

Cântecul Muzei pag. 18

- *Tu cum?* - pag. 18
- *Teatru de martie* - pag. 18
- Pasiunea pentru pictură - pag. 19
- *Culorile pe care nu le vedem* - pag. 20
- François, marțianul vesel - Un eveniment neașteptat - pag. 20-22

Ex Cathedra pag. 23

- Monarhia în România - pag. 23-27

Zoom Cultural pag. 28

- Portret de autor: IOANA NICOLAIE - *PELINUL NEGRU* - pag. 28-29
- *O PASĂRE PE SÎRMĂ*, Ioana Nicolaie - pag. 29
- *FERBONIA*, Ioana Nicolaie - pag. 30
- Cronică de carte: MOMO, Michel Ende - pag. 31
- *O VARĂ CU ISIDOR*, Veronica D. Niculescu - pag. 32
- *TOATE ACELE LOCURI MINUNATE*, Jennifer Niven - pag. 32-33
- Cronică de film: *DESPRE TRUP ȘI SUFLET* - pag. 34
- *CASTELUL DE STICLĂ*, Jeannette Walls - pag. 35
- *PĂDUREA NORVEGIANĂ*, Haruki Murakami - pag. 36
- *ȘI AM PRIVIT CU TOȚII SPRE CER*, Tommy Wallach - pag. 37-38
- *ZI DUPĂ ZI*, David Levithan - pag. 38

Zodia Elevului pag. 39

- Muzica e viața mea! - pag. 39-40
- CREDE ÎN VISUL TĂU! Interviu cu interpretul MIHAI TRĂISTARIU - pag. 40-41
- Între autoritate și indulgență - pag. 42
- The Man in the mirror. Stop Bullying - pag. 43
- Securitatea online - pag. 44

Motivație și performanță

În activitatea școlară, de multe ori ne întrebăm de ce unii elevi nu învață, de ce au un comportament indisciplinat și, în special, de ce nu sunt respectuoși, atât cu profesorii cât și cu colegii lor. Pe de altă parte, ne putem întreba și de ce unii învață foarte bine, își respectă atât îndrumătorii, cât și colegii de clasă, ba mai mult, se implică în sarcinile și proiectele școlare. Chiar și în viața de zi cu zi, constatăm că unii realizează ceva, pe când alții preferă să nu facă nimic sau un lucru făcut de mântuială.

Comportamentul negativ al elevilor poate porni de la o disciplină școlară care nu îi atrage sau, pur și simplu, își găsește explicația în lipsa dorinței de a manifesta seriozitate, indiferent despre ce ar fi vorba. Superficialitatea generalizată ține de contextul social, de incoerențele trăite în familie sau chiar la școală, dar acestea sunt probleme spinoase pe care le vom aborda într-un număr viitor al revistei noastre...

Revenind la tema editorialului nostru, un lucru este cert: cu cât elevul este mai motivat, cu atât rezultatele pozitive nu întârzie să apară. Odată recompensat, elevului îi crește interesul și se îndreaptă cu pași siguri către performanță. Prin performanța sa ridicată, acesta se percepe ca fiind competent iar încrederea în propriile

forțe îi dă aripi.

ceea ce mă privește, motivația mea a crescut de la an la an. Eram în clasa a 7-a când am participat pentru prima dată la olimpiada de limba franceză. Recunosc, nu am avut un rezultat pe măsura așteptărilor, ba mai mult, nu am reușit să obțin niciun premiu. Dar nu acesta a fost lucrul care mi-a stârnit interesul, ci probabil, reușita colegei mele... Anul următor m-am ambiționat și, cu toate că nici atunci

În

nu am atins pragul succesului (a se înțelege calificarea la națională), am fost mulțumită de rezultatul meu. Anul acesta, susținută de profesori, părinți și prieteni, și cu multă muncă, am ajuns unde mi-am propus. Nu am perceput niciodată rezultatul slab ca pe un eșec, ci mai degrabă ca pe o provocare de a-mi demonstra că pot, că sunt capabilă să ating o performanță. Efortul de a se autodepăși este ceea ce recomand și colegilor mei. Performanța se poate face în orice domeniu, totul ține de voința pe care o avem.

Părerea mea este că motivarea trebuie dozată corespunzător, deoarece atât supramotivarea cât și submotivarea pot avea consecințe nefaste asupra noastră, ca elevi. De aceea, consider că rolul profesorului este esențial în îndrumarea elevului.

În cazul meu, profesoara mea a fost cel mai mare sprijin al meu, dar și cel mai bun îndrumător, atât în ceea ce privește conținutul științific cât și în dozarea efortului și a informațiilor.

Cred că oricine ar putea ajunge să facă performanță, atâta timp cât își dorește asta cu adevărat. Fiecare copil are în el ceva bun, ceva ce poate fi exploatat și transformat în "aur". Dar trebuie descoperit, susținut și încurajat să-și depășească limitele.

Mara AGAPIE

Clasa a IX-a D

Foto: Cristi ȘERBAN - absolvent LTIS
prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU

Profil Liceal

Liceul Teoretic Ioan Slavici - Școală eTwinning 2018-2019

CE este o **ȘCOALĂ eTWINNING** ? De ce au apărut astfel de școli? Cum se obține acest premiu european ? Răspunsurile la aceste întrebări le găsim în întreaga noastră activitate de eTwinneri.

”Lansat în 2005 drept componentă fundamentală a programului eLearning al Comisiei Europene, eTwinning a devenit parte integrantă a Erasmus+, Programul UE pentru Educație, Formare, Tineret și Sport, din 2014. Biroul Central de Asisten-

Povestea noastră a început în urmă cu zece ani, când doi profesori din liceu, Luminița Cociorbă și subsemnata, s-au înscris pe platforma eTwinning și au demarat primele două proiecte europene de acest tip. Atunci am descoperit că eTwinning oferă personalului didactic ce activează în școlile din țările europene participante o platformă de comunicare, colaborare, demarare de proiecte și schimb de informații, pe scurt, un spațiu în care să simți că faci parte din cea mai palpitantă comunitate educațională din Europa. Elevii au fost entuziasmați de modul în care au lucrat alături de colegii lor din alte școli europene. Munca într-o astfel de echipă le-a deschis alte orizonturi. Au devenit mai buni, mai toleranți, au înțeles ce înseamnă nediscriminarea și egalitatea de șanse, au cunoscut alte sisteme de învățământ și au legat prietenii, fie ele și virtuale.

În 2010 alți doi profesori s-au înscris pe platformă, Luiza Micu și Liliana Popa. Astfel, prind viață

încă două proiecte, cu alți elevi, alte obiective, alte produse de proiect dar realizate cu aceeași dăruire și responsabilitate. În următorii trei ani sunt implementate încă patru proiecte și intră în scenă noi profesori eTwinneri, Elena și Andrei-Igor Manovici. Echipa se mărește, numărul de elevi implicați crește și mai mult, după ce au fost înființate clasele de gimnaziu. Iată de ce între 2014-2016 sunt inițiate cinci proiecte eTwinning și intră în ring alți patru profesori coordonatori, Raluca Costan, Alina Mărăscu, Simina Voicu și Daniela Gavril.

Unul dintre proiecte se face remarcat nu doar pe plan național, ci și european. Este vorba despre *Jeunes et journalistes*, proiect derulat de colecti-

ția eTwinning este administrat de European Schoolnet, un parteneriat internațional format din 31 ministere europene ale educației, ce concepe instrumente de învățare pentru școlile, cadrele didactice și elevii din Europa.” eTwinning promovează colaborarea școlară în Europa prin intermediul tehnologiilor informației și comunicării (TIC), oferind asistență, instrumente de lucru și servicii școlilor. De asemenea, oferă profesorilor oportunități de dezvoltare profesională continuă, online și gratuită.

vul redacțional al revistei ACTUALIS cu parteneri din Franța, Spania, Italia, Belgia și Georgia, coordonatori fiind prof. Elena Manovici și Andrei-Igor Manovici. A obținut Premiul II în cadrul Galei Premiilor europene eTwinning 2016 și acest fapt ne-a bucurat și ne-a responsabilizat. Multe dintre proiectele noastre au fost coordonate de doi sau chiar trei profesori, deci colaborarea a fost și pe orizontală, fiind implicați dascăli care predau discipline diferite și elevi din mai multe clase. Incet, încet am devenit o mare echipă iar tematica proiectelor derulate a fost foarte ofertantă: istorie, geografie, jurnalism, teatru, film, implicare civică, tradiții și modernism, toleranță, siguranță

ranță pe internet sau religie. Indiferent de tema abordată, un astfel de proiect impune și dezvoltă competențe digitale și de conversație într-o limbă

străină, dar și practici de siguranță online.

În urma unor colaborări eTwin-

ning, am intrat, în 2014, într-un proiect Erasmus+, alături de școli din șase țări. Tema aleasă a fost una de actualitate - învățarea prin joc, și a impus abordări inovatoare și creative ale pedagogiei. Proiectul a fost derulat și pe platforma eTwinning și alături ne-au fost încă două cadre didactice, Cristina Istrate și Mirela Bozbici dar și economistul unității, Camelia Belibou.

În acest an școlar, încă trei cadre didactice din liceu s-au înscris pe platformă și au în derulare proiecte. Este vorba de Doina Jalbă-Bandrabur, Marian Luca și Gabriela Pricop. Asta înseamnă că nu ne oprim. În zece ani, 17 profesori eTwinners au derulat 22 de proiecte, multe dintre ele obținând certificate de calitate naționale și europene. În acest fel, am stimulat utilizarea practicilor inovatoare cu sau fără ajutorul tehnologiei, am promovat principiile învățării bazate pe proiecte, colaborarea și munca în echipă.

Iată cum explică directorul eTwinning, Anne Gilleran noțiunea de „școală eTwinning”: „Până acum, recompensele eTwinning s-au axat pe profesori, concretizându-se sub forma premiilor și a certificatelor de calitate la nivel național și european. Ideea care stă la baza titlului de „școală eTwinning” este de a extinde recunoașterea de la nivelul eTwinners la cel al școlilor

cu echipe eTwinning active, care promovează și sprijină participarea activă la eTwinning în rândul profesorilor proprii... Acestea sunt școli care pro-

movează participarea la practici inovatoare, colaborarea între profesori și care se implică activ în proiecte internaționale”

Școlile eTwinning pot fi considerate deschizătoare de drumuri, fiind recunoscute drept modele. Certificatele reprezintă atât o recunoaștere a reușitei personale a profesorilor, cât și o confirmare a rezultatelor deosebite obținute de întreaga echipă eTwinning din aceste școli.

CE este o ȘCOALĂ eTWINNING ? Vino la noi să vezi. Sau intră pe pagina Liceului Teoretic *Ioan Slavici* din Panciu și te vei edifica. Suntem primul liceu din Vrancea care obține acest premiu european.

prof. Maricica APREUTESEI
Foto: prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
prof. Maricica APREUTESEI

Profil Liceal

OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA FRANCEZĂ 2 – 6 aprilie 2018, Buzău

JURNAL DE BORD

În perioada 2-6 aprilie 2018, am participat, alături de lotul județean, la Olimpiada Națională de limba franceză. Fiind la a cincea calificare, credeam cu naivitate că pot anticipa toate evenimentele care vor avea loc. Nu eram, deci, prea entuziasmat de ideea unei a cincea participări. Urma, însă, să fiu mai mult decât impresionat.

Primul lucru care m-a lăsat totalmente cu gura căscată a fost proprietatea care ne-a cazat. Eram obișnuit, după patru ani consecutivi, să îmi fie arătat cu degetul un internat care nu mai fusese amenajat de pe vremea comunismului, dărăpănat, cu un aer sumbru, aproape îngrozitor. Toate aceste gânduri au fost spulberate – spre fericirea mea și a celorlalți candidați – la vederea clădirii impunătoare a hotelului Pietroasa, poate unul dintre cele mai frumoase și dotate hoteluri din Moldova. Camerele erau de o dimensiune medie, dar cu paturi în care te scufundai ca într-o piscină de doi metri adâncime!

La festivitatea de deschidere au participat doamna Michèle Ramis, ambasadoare a Franței în România, reprezentantul Delegației Wallonie – Bruxelles în România, domnul Eric Poppe, reprezentanți ai Organizației Internaționale a Francofoniei și ai administrației locale. Inovația pe care ne-a prezentat-o Buzăul? S-a vorbit doar în limba franceză!

la a cincea participare. Subiectele, pot spune, au fost ușoare, dar era normal să le apreciez astfel după experiența și orele de pregătire - a căror numărătoare am pierdut-o acum trei-patru ani. Singurul obstacol a fost, bineînțeles – în cazul meu, aparent insurmontabil – neatenția. Poate ușurința cerințelor m-a făcut să fiu prea degajat, prea sigur pe sine.

După proba scrisă, am asistat la două prezentări realizate de doamna Bianca Stângă, reprezentantă a Campus France, o agenție națională pentru promovarea învățământului universitar francez în străinătate. Am aflat despre anumite oportunități de viitor, oferite de cunoașterea limbii franceze, care m-au încurajat enorm (burse de studiu oferite de Statul Francez, facilități de angajare în spațiul francophon). Din nou, franceza a fost singurul mijloc de comunicare.

În cea de-a treia zi, am susținut proba orală. Emoții? O grămadă, mai ales la prima parte, înțelegerea unui document audio, dar la care am obținut punctajul maxim. La cea de-a doua parte, interacțiune în lb. franceză, am avut neșansa să trag la sorți un subiect mai puțin decât apropiat mie, dar m-am descurcat chiar bine. La finalul probei B, m-am simțit ca în al nouălea cer. Scăpasem, în sfârșit, de orice fel de examinare! Punctajul final la proba orală l-am clasificat ca fiind „acceptabil”. Mă așteptam la 100p, sincer să fiu, dar neatenția (și ghionul) a lovit din nou! Gândurile negative m-au acaparat mai ales după vizionarea filmului „Bacalaureat” (regia Cristian Mungiu), o capodoperă cinematografică care merită văzută!

Joi, în ziua cu numărul patru, am stat mai mult cu gândul la rezultatele la proba scrisă. Însă, până la afișarea acestora, am partici-

pat la un concert foarte amuzant, care ne-a pus sângele în mișcare și oarecum m-a făcut să uit că eram la o compe-

tiție: concertul de muzică francofonă susținut de artistul Acacia Mpofo Kitata Lukibadiku din Congo.

Într-un final, a venit și mult așteptatul punctaj, care m-a dezamăgit oarecum. În ciuda acestui fapt, am reușit să obțin Mențiune, chiar dacă mă vedeam pe podium înainte de începutul olimpiadei. Vineri dimineață am spus adio unui hotel-gază excepțional și ne-am îndreptat către sala festivității de premiere, unde mi-a fost și mie strigat numele. Ne-am îndreptat, apoi, spre casă, gândul zburând, însă, în direcția opusă trenului, la experiențele frumoase trăite pe parcursul a cinci zile de neuitat.

Județul Buzău a reușit cu adevărat să ridice ștafeta cu privire la organizare. De la cazare și până la festivitatea de premiere, ne-am simțit – și îmi permit să vorbesc în numele tuturor participanților – ca în Rai! Așa da, Buzău!

Iar acum, veșnica întrebare de care mă tot lovesc încă din clasa a VII-a: „Mergi și la anul?” Răspunsul? Vom vedea.

Andrei-Adelin DOGARU

Clasa a XI-a A

Olimpic național la limba franceză

Foto: Elena MANOVICI

În cea de-a doua zi, dimineața, am susținut proba scrisă. Emoții? Zero, cum s-ar aștepta oricine să aibă

Pentru prima dată la națională...

Aflată la prima participare la Olimpiada Națională de Limba franceză, experiența trăită la Buzău încă își face simțite ecorile în sufletul meu. Căldura cu care am fost primiți în hotelul, atmosfera încărcată de emoție încă de la deschiderea festivă, neliniștea dinaintea probei scrise, totul m-a marcat în mod constructiv și

subiectelor a fost pe măsură. Emoțiile noastre au fost generate, în mare parte, de concurența pe care știam că o avem și de dorința de a obține un loc cât mai bun. Pentru ca emoțiile să se mai risipească până la afișarea rezultatelor, organizatorii ne-au implicat într-o serie de activități interesante. După susținerea primei probe, am participat la un atelier de redactare a unui Curriculum Vitae și a unei scrisori motivaționale, coordonat de Campus France. În seara următoare, Alexandru Nagy și Ștefan Pavel ne-au încântat cu piesa de teatru *Buzunarul cu pâine*, după Matei Vișniec. Pentru elevii claselor a VII-a, a VIII-a și a IX-a, organizatorii au propus o mică excursie (în acest timp, elevii din clasele X-XII susțineau proba audio-video și cea de exprimare orală). Am fost fascinați de peisajul mirific oferit de Vulcanii Norioși și de statuile aflate în Tabăra de sculptură de la Măgura. În aceeași seară, Société Générale European Business Services, InnoHub Academy ne-au prezentat proiectul "Limba franceză pe piața muncii", după care am vizionat filmul "Baca-

laureat", în regia lui Cristian Mungiu. Fără să ne dăm seama, am ajuns la cea mai emoționantă zi. Așteptam cu nerăbdare afișarea rezultatelor. Atât eu, cât și colegul meu, am obținut rezultate foarte bune, pe măsura așteptărilor. Și pentru ca participarea la această olimpiadă să fie de neuitat, organizatorii ne-au mai pregătit o surpriză : concertul artistului KEO, ambasador al Francofoniei.

Ne-am bucurat din plin de acele momente minunate iar respectul și căldura cu care am fost înconjurați mă motivează să-mi doresc să repet această experiență !

m-a motivat mai mult decât oricând ! Fiind etapa națională, dificultatea

Buzunarul cu pâine

după Matei Vișniec

În timpul sejurului nostru la Buzău, unde a avut loc anul acesta etapa națională a Olimpiadei de Limbă Franceză, am avut ocazia unică de a vedea și de a întâlni noi oameni, noi locuri, dar mai ales de a trăi noi experiențe. Una dintre cele mai frumoase astfel de experiențe a fost vizionarea piesei de teatru *Buzunarul cu Pâine*, a dramaturgului român Matei Vișniec, cel mai jucat și cunoscut dramaturg contemporan, rezident în Franța. Acesta are spectacole și participări la mari festivaluri internaționale de teatru și piese jucate în peste 30 de țări.

Spectacolul a fost precedat de un scurt filmuleț, în care Matei Vișniec ne-a vorbit atât despre pasiunea sa pentru limba franceză, cât și des-

pre legăturile istorice pe care România le are cu Franța : « Limba franceză, pentru noi, a fost o a doua patrie. De altfel, aș spune că în codul genetic al culturii române se află, se regăsește limba și cultura franceză. Vreau să vă transmit un mesaj, tuturor celor care iubiți limba franceză... și vreau să vă mai spun că foarte bine faceți că iubiți limba franceză ! »

Dar cel mai important pentru echipa noastră, din Vrancea, a fost mesajul de susținere adresat de către domnul Vișniec, pe o pagină de socializare : *Succes ! Limba franceză face parte din codul genetic al culturii române.*

Vă mulțumim și noi, elevii, pentru susținere ! Vous avez été notre

porte-bonheur !

Emoționați de mesajul domniei sale, am așteptat cu sufletul la gură piesa de teatru *Buzunarul cu pâine*, în regia lui Alexandru Bogdan, din distribuție făcând parte tinerii actori Alexandru Nagy și Ștefan Pavel.

Era o fântână părăsită, nu prea adâncă. În momentul în care am văzut câinele, aruncat în fântână, lă-

Profil Liceal

trând și cerând ajutor, am avut o revelație, că de fapt, eu eram câinele. În 1984, când s-a întâmplat această poveste, toată România era într-o fântână. Întorcându-mă acasă, în aceeași seară, am scris piesa dintr-o suflare, pur și simplu, pornind de la situația dramatică foarte puternică, textul s-a scris singur. Am imaginat două personaje, destul de beckettienne, Omul cu pălărie și Omul cu baston, pentru că nu vroiam să dau nici referințe geografice, nici nume, situației. Când am început să scriu, piesa se scria prin propria sa energie, prin forța acestei imagini și a acestei situații.

Această piesă este un caz de transformare a unui fapt divers în metaforă. Iată ce forță poate să aibă un eveniment banal în sine, când este trecut prin filtrul unei reflexii, când are putere metafizică. Mi s-a mai întâmplat, de atunci, să scriu pornind de la fapte diverse, dar niciodată nu am avut o revelație atât de puternică și o situație dramatică ieșită dintr-un context real atât de impresionant. (Matei Vișniec, despre *Buzunarul cu pâine*)

Când am văzut piesa, nu avusesem încă acces la această explicație a autorului privind scrierea sa.

Prea multe piese de teatru nu văzusem, până la acel moment, mai mult citisem.

Textul și jocul actorilor m-au făcut rapid să înțeleg că era vorba despre o situație absurdă, în care două personaje absurde și comice, în același timp, se îndemneau reciproc să salveze un câine (imaginar ?), căzut într-o fântână.

Debutul piesei ne trimitea la realitatea cotidiană a unei Români pe care o cunoșteam: un om ce locuia într-un parc, revederea unui fost coleg de liceu, existența unui câine comunitar...

Curând, aveam să ne dăm seama că mesajul piesei transpare dincolo de aceste aparențe. Asistam la o desfășurare dinamică de simboluri, care traduceau cotidianul unei Româ-

nii aproape absurde.

În 1984, autorul avea în minte dramatismul unei Români căzute în întunericul « fântânii » comuniste, locuită de oameni speriați, pasivi, mai ales lipsiți de orice reacție. În 2018, am recunoscut cu tristețe că situația nu se schimbese prea mult: aceeași nepăsare, pasivitate, aceleași gesturi absurde, lipsite de finalitate. Jocul actorilor, presărat cu replici tragi-comice, trimitea la aceeași realitate demoralizatoare...

Cu toate că decorul din sala de spectacol era unul simplist, actorii au reușit să ne introducă cu ușurință în spațiul acțiunii. Aceștia au interacționat cu publicul, ne-au amuzat și au creat o atmosferă agreabilă. Pe parcursul piesei, cei doi actori au creat, foarte natural, o gamă diversă de emoții, pentru ca, la final, să ofere publicului sentimentul speranței, al încrederii într-o schimbare pozitivă.

Vă recomand să citiți și să vedeți piesa de teatru *Buzunarul cu pâine*, veți avea acces la un spectacol în care vă veți regăsi !

Mara AGAPIE
Clasa a IX-a D

Grande surprise de l'OIF!

Concert KEO – ambassadeur de la Francophonie

După 5 zile în care am făcut slalom printre emoții și activitățile propuse de organizatorii Olimpiadei Naționale de limba franceză, în ultima seară a șederii noastre la Buzău, ne-am bucurat de concertul de gală susținut de KEO, ambasador al Francofoniei, cu sprijinul BRECO al Organizației Internaționale a Francofoniei. Emoționați, am așteptat cu sufletul la gură să îl cunoaștem pe artistul KEO și să îl descoperim pe KEO, omul. Acesta a apărut în fața noastră vizibil emoționat și onorat, după cum el însuși a afirmat. Cuvintele adresate nouă au făcut ca orice barieră să cadă. Din acel moment, am devenit prieteni.

Alături de artiștii din formația sa, ne-a oferit un spectacol de excepție! Pe parcursul serii, KEO ne-a încântat atât cu melodiile sale, ma-

ritatea scrise în franceză, și mai apoi adaptate în limba română, cât și cu cover-uri ale unor artiști celebri. Marea surpriză a fost atunci când artistul a interpretat piesa sa preferată, *Je*

t'aimais, je t'aime et je t'aimerais, a cântărețului francez Francis Cabrel, artistul reușind să ridice publicul în picioare. Este cunoscut faptul că KEO, în colaborare cu Institutul Francez, Radio France International ROMÂN-

NIA și artiști autohtoni, a lansat proiectul «French Mania», promovând astfel muzica francofonă. Cât despre mine, m-au fascinat ritmurile melodiei *Douce France*, despre care KEO a afirmat că a interpretat-o, în nenumărate rânduri, alături de M.S. François Saint-Paul, fostul ambasador al Franței în România.

Vă recomand să o ascultați și voi, dragi cititori, alături de alte piese ale artistului, *Le vent nous portera* sau *Aussi libre que moi*. Vă garantez că, odată ascultate, nu vă veți mai satura de ele.

Și ca tabloul să fie complet, la sfârșit am prins chitaristul formației, Vladimir Pocorschi, cu care am immortalizat acea seară minunată.

Mara AGAPIE
Clasa a IX-a D

Olimpică națională la limba franceză

O experiență de neuitat: Olimpiada Națională Interdisciplinară de Tehnologii - Servicii - domeniul Economic

Fiecare experiență este ca un mic suvenir pe care îl adaugi la cutia cu amintiri prin locurile noi pe care le vizitezi, oamenii minunați pe care

îi întâlnești, momentele de neuitat și emoțiile pe care le trăiești. Anul acesta am avut onoarea de a reprezenta județul Vrancea la Olimpiada Națională Interdisciplinară de Tehnologii-Servicii-domeniul Economic, care s-a susținut la Reșița, județul Caraș-Severin.

Pot spune că perioada 2-6 aprilie 2018, în care s-a desfășurat Olimpiada Națională de la Reșița, a fost cea mai frumoasă săptămână din viața mea.

Cu această ocazie, am reușit să cunosc oameni deosebiți cu care am legat prietenii strânse, chiar dacă distanța dintre noi nu ne permite să ne vedem zilnic.

Am mers împreună cu alți elevi

din județ, acesta fiind singurul lucru pe care îl aveam în comun, mai precis noi toți reprezentăm Vrancea. Imediat cum am ajuns la Colegiul Economic al Banatului Montan, ni s-au prezentat camerele unde am fost cazați aproape o săptămână. Condițiile de cazare, masa, modul cum am fost primiți și tratați, programul diversificat, activitățile desfășurate m-au făcut să mă simt foarte bine.

A doua zi am susținut prima probă, proba teoretică. Emoțiile pentru acea probă au fost atât de intense!

Rezultatul obținut m-a bucurat și mi-a sporit încrederea în mine.

În următoarea zi am vizitat cascada Bigăr, o rezervație naturală, (un izvor puternic, alimentat de un curs de apă subteran ce străbate peștera cu același nume din Munții Aninei; după circa 200m, apa izvorului se varsă în râul Miniș de pe un prag stâncos, formând o cascadă ce poartă numele de Cascada Bigăr).

Am participat la un spectacol organizat pentru oaspeții din țară veniți la Reșița, la faza națională a Olimpiadei de Servicii 2018: un concert de muzică simfonică, susținut de elevii Liceului de Arte, un spectacol de gimnastică sportivă, muzică și dansuri populare.

La cea de-a doua probă, susținută joi, am obținut punctajul maxim (100 puncte), ceea ce mi-a adus în final

o reușită frumoasă – Mențiune. Am împărtășit această reușită familiei, doamnelor profesoare îndrumătoare Viorica Apostol și Anca Drilea, colegilor și prietenilor. Faptul că au început să "curgă" felicitările de pretutindeni m-a făcut să mă simt mai mult decât fericită, pot spune unică. Din tot lotul care a reprezentat județul Vrancea, am fost singura care s-a întors victorioasă și am simțit o bucurie imensă pentru că am contribuit la creșterea prestigiului Liceului Teoretic „Ioan Slavici”. Sentimentele pe care le trăiam au fost

speciale și greu de transpus în cuvinte.

Această săptămână a fost o experiență frumoasă, de neuitat și cu siguranță, reprezentativă pentru cei patru ani de liceu. Transmit tuturor elevilor îndemnul de a munci, de a se depăși, astfel încât să aibă parte de astfel de experiențe formatoare. Mulțumesc doamnelor profesoare care m-au pregătit, părinților și tuturor celor care m-au susținut și au avut încredere în mine.

Andreea-Maria BANCUI
Clasa a XII-a E (profil economic)
Olimpică națională – Tehnologii-Servicii
Foto: Andreea-Maria BANCUI
Foto fundal: Cristi ȘERBAN

O nouă provocare: Iași, Olimpiada Națională de Religie Ortodoxă

Educația religioasă se adresează minții și inimii în egală măsură, hrănind și sufletul și trupul, totodată.

Anul acesta m-am calificat la faza națională a Olimpiadei de Religie Cultul Ortodox, fiind îndrumată de către domnișoara profesor Popa Lilianna. Consider că noi trebuie să auzim, să împlinim și să cultivăm cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, am ales să particip la această olimpiadă.

Îmi place religia și o studiez cu drag. Mă bucur că am ajuns atât de departe și cred că acest lucru este o încununare a faptelor și rezultatelor muncii pe care am depus-o alături de doamna profesor. Aș dori să le mulțumesc părinților, pentru că m-au susținut permanent, dar și domnișoarei profesor pentru sprijinul acordat.

Olimpiada s-a desfășurat în perioada 12-15 aprilie 2018, la Iași. Am mers încredințată, alături de ceilalți copii, mândri că noi reprezentăm județul Vrancea. Ajunși în Iași, am fost luați de la gară și cazați la Colegiul Tehnic Gheorghe. Asachi, în condiții bune, acolo petrecându-ne cele 4 zile. În aceeași zi, am participat la deschiderea oficială a Olimpiadei Naționale de Religie, care a avut loc la Catedrala Mitropolitană din Iași. A doua zi am susținut cu toții concursul la Colegiul Național Costache Negruzzi. Emo-

țiile au fost mari dar, odată primite subiectele și începând rezolvarea lor, acestea au început să dispară. După concurs și în următoarea zi, am mers într-un mic pelerinaj și am vizitat Palatul Culturii, Casa Dosoftei, Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi, Mănăstirea Cetățuia, Mănăstirea Hadâmbu, Catedrala Mitropolitană și multe altele.

Din toate obiectivele vizitate, mi-au plăcut și mi-au atras atenția în

arhitectură monastică. Un loc aparte îl ocupă palatul rezervat găzduirii domnului, clădire fortificată, specifică sec. al XVII-lea. Bucătăria (cuhnea) sau, după unele opinii, baia turcească, este singura construcție de acest fel care s-a păstrat într-un ansamblu mănăstiresc. Turnul clopotniță și masivitatea zidurilor dovedesc că mănăstirea a fost gândită și ca loc de refugiu și rezistență armată, în caz de nevoie, fiind cu adevărat o „cetățuie”.

Mănăstirea Hadâmbu - Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea

Hadâmbu este una dintre icoanele făcătoare de minuni din țara noastră. Această icoană este așezată într-un baldachin de lemn, în biserica cea nouă a mănăstirii, închinată Acoperământului Maicii Domnului. Această icoană este cunoscută de către toți credincioșii care vin la Mănăstirea Hadâmbu ca fiind făcătoare de minuni. Acest fapt se datorează mirului care izvorăște săptămânal din icoană, precum și minunilor nenumărate care s-au săvârșit înaintea ei.

Mă bucur nespus de mult că am avut ocazia de a vizita aceste locuri, că am legat noi prietenii și că am rămas cu amintiri minunate. A fost și va rămâne pentru mine o experiență de neuitat.

mod deosebit Mănăstirea Cetățuia și Mănăstirea Hadâmbu.

Mănăstirea Cetățuia, așezată pe un deal ce domină valea râului Nicolina și cartierul Nicolina și de unde se poate vedea o frumoasă panoramă a orașului, domină peisajul prin silueta sa zveltă, străjuită de un turn impozant și împrejmuțată cu un zid de piatră măcinat de vreme. Unicitatea Cetățuiei constă în aceea că aici s-a păstrat întregul ansamblu de ar-

Roxana AMĂRICĂI

Clasa a IX-a B

Foto: Roxana AMĂRICĂI

O PAGINĂ DE ISTORIE: OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE ISTORIE ALBA IULIA 2 – 6 aprilie 2018

Povestea mea începe în ziua de 2 aprilie 2018, odată cu deplasarea în Cetatea Unirii, Alba Iulia, pentru

a participa la etapa națională a Olimpiadei de Istorie. A fost o experiență extraordinară, având onoarea de a ajunge în acest loc încărcat de istorie, în contextul aniversării a 100 de ani de la făurirea României Mari. Eram emoționat, simțeam că nu era o simplă participare la o etapă națională, mergeam la Alba, locul sacru unde a intrat triumfal Mihai Viteazul, realizând prima unire a Țărilor Române, în anul 1600: Alba, țara moșilor, templul munților Apuseni ai crăișorului Avram Iancu, locul unde s-a realizat Marea Unire și au fost încoronati Regele Ferdinand I și Regina Maria ca regi ai României Mari.

Deschiderea a fost impresionantă, a fost o festivitate care ne-a reamintit faptul că trebuie să fim mândri că suntem români și că cel mai de preț lucru este patria, pe care trebuie să o păstrăm așa cum ne-au lăsat-o străbunii noștri care au murit pentru acest ideal în două Războaie Mondiale. Am fost primiți ca niște învingători ce intrau în cetatea unirii pentru a scrie o mică filă de istorie. Fiecare dintre noi a primit un steguleț și o panglică tricoloră la gât, Casa de Cultură a orașului a răsunat de cântece patriotice, cel mai emoționant moment, pe care nu-l voi uita niciodată, fiind acela când toți cei din sală ne-am ridicat în picioare strigând *Trăiască România Mare!*

A fost o experiență încărcată

de patriotism, care ar trebui cultivat mai ales în rândul elevilor. Întreg județul Alba este încărcat de istorie, în următoarele zile organizatorii propunându-ne o excursie la Sebeș, un oraș cochet, marcat de evenimente istorice importante.

În întreaga cetate a Unirii se respiră istorie, fiecare loc are o însemnătate istorică. Încă se aud pașii marelui Mihai Viteazul care a intrat în calitate de Principe în cetatea Alba Carolina, dar și strigătul de dreptate al lui Horea și Cloșca, cei trași pe roată pentru curajul

de-a cere drepturile firești ale națiunii române. Istoria este vie, se simte în

fiecare palmă de pământ, iar în Sala Unirii de la Muzeul de Istorie se poate citi Rezoluția Unirii, act fundamental care a pecetluit hotărârea românilor de la 1 Decembrie 1918.

În ultima zi, la plecarea spre casă, am realizat experiența deosebită pe care am trăit-o și șansa de a fi partaș la sărbătorirea primului centenar al Unirii celei Mari.

Vivat Alba-Iulia, vivat Patria!

Vlad-George ILIESCU
Clasa a XI-a D
(Olimpic național la Istorie în 2016)
Foto: Vlad-George ILIESCU

PORTRET DE ABSOLVENT

GABRIEL LUPU: 3 pași către cariera de succes

La vârsta de 5 ani, Gabriel Lupu a fost fascinat de primul calculator pe care l-a văzut. A scris primele linii de cod la vârsta de 8 ani. Pasionat de codificare, în timpul liceului s-a remarcat prin numeroase premii în cadrul unor concursuri de software aplicat, precum locul I la GrepIt, locul I la Istorie și Societate în dimensiune virtuală, locul III la InfoEducație și altele. Pe parcursul anilor de liceu, Gabriel Lupu a fost președinte CȘE al Liceului Teoretic Ioan Slavici și președinte CȘE al județului Vrancea. S-a ocupat de design-ul revistei liceului, ACTUALIS, și de cel al revistei Ethosul școlar, editată de Inspectoratul Școlar Județean Vrancea. A implementat în liceu numeroase proiecte, printre care Radio LIS.

Cariera sa a început în timpul Facultății de Informatică din cadrul Universității Transilvania Brașov, fiind inginer de software la Pentalog - leading European IT Services Platform. După facultate, s-a mutat la Boston și a lucrat la un proiect de Securitate Open-Source, la Black Duck.

În prezent, fiind un antreprenor cu normă întreagă, își exploatează abilitățile în propriile sale investiții, Homy și Aqualytics.

Trăim timpuri în care lucru-

rile au loc cu o viteză fără precedent. Antreprenorii caută fără încetare oameni performanți pentru echipele lor iar pe de altă parte, sute de tineri nu își găsesc locul de muncă. În următoarele rânduri, voi sintetiza câteva idei care te vor putea aduce mai aproape de o carieră de succes.

Cititul, "bată-l vina!"

Voi recunoaște din primul rând că unul dintre cele mai mari regrete pe care le am astăzi este că nu am început să citesc mai devreme. În perioada liceului, nu conștientizam puterea informațiilor pe care le poți dobândi citind gândurile împărtășite de mai marii oameni ai acestei lumi. Fiecare carte spune o poveste, relatată în

stilul caracteristic al autorului. Câteva lecturi pe care le recomand: "The Lean Startup" (Eric Ries), "How to Win Friends and Influence People" (Dale Carnegie), "Sapiens: A Brief History of Humankind" (Yuval Noah Harari). O carte pe lună n-a "omorât" pe nimeni.

Website care te poate ajuta să-ți găsești cărțile potrivite: www.goodreads.com

Reperul potrivit

Foarte mulți tineri se simt descurajați, socotindu-se eclipsați de indivizi care au mai mult succes sau experiență. Găsesc acest fenomen ca fiind unul total greșit. Obişnuiam să ma compar cu anumite persoane, idoli pe care îi aveam la vremea respectivă,

dar realizez că nu a fost o idee bună. Cel mai bun reper ești tu însuși, obiectivul rămânând mereu de a fi mai bun decât ești astăzi. Procesul de formare, învățare nu trebuie să se oprească niciodată, acesta rămânând criteriul definitoriu pentru direcția în care se îndreaptă cariera noastră! Încearcă să-ți măsoari constant progresul, să ai tot timpul obiective personale de îndeplinit și nu te opri din a evolua!

Aplicație foarte utilă pentru a gestiona noi obiective: remente.com

Implică-te! Socializează!

Printre cele mai importante realizări pe care le-am avut, cele mai multe s-au conturat în urma interacțiunii cu persoane talentate, pasionate, pe care le-am cunoscut participând la diferite evenimente profesionale. Putea socializării este fantastic de mare, ținând cont că angajatorii își doresc echipe independente, puternice, autonome. Pe perioada liceului, sunt nenumărate evenimente extrașcolare care vă pot antrena aptitudinile de comunicare, interacțiune socială, responsabilizare, etc. Ce vă recomand este să nu ratați ocazia de a participa la aceste evenimente și să fiți cât mai implicați în toate activitățile extrașcolare care vi se propun sau pe care le descoperiți.

Unde îmi găsesc eu grupurile și evenimentele: www.meetup.com

Crăciunul văzut prin ochii mei

Proiect eTwinning

În ultimii ani, în liceul nostru s-au desfășurat numeroase proiecte locale, județene, naționale și internaționale, dintre care, o parte se desfășoară pe platforma eTwinning. Această platformă își propune să creeze o comunitate online, unde școli, cadre didactice și elevi din toate țările din Europa să poată comunica și participa la diferite proiecte.

Pe durata primului semestru al acestui an școlar, doamna profesoară Doina Jalbă-Bandrăbur și colectivul clasei a IX-a D s-au implicat în

proiectul internațional *Christmas in my eyes*. Acesta a reunit școli din 7 țări europene: Italia, Spania, Polonia, Slovacia, Franța, Grecia și România. Scopul principal al proiectului a fost schimbul de experiență pe care grupurile participante l-au efectuat și prin care au ajuns să învețe mai multe despre tradițiile și obiceiurile de Crăciun ale altor țări.

Proiectul a constat în 3 mari etape, fiecare având mai multe sarcini ce trebuiau să fie îndeplinite de școlile participante.

O sarcină preliminară a fost crearea unui poster și al unui logo reprezentative pentru liceul nostru. Logo-ul creat de noi a fost apreciat și publicat în calendarul proiectului.

O cerință în acest proiect a fost schimbul de felicitări de Crăciun. Nimic nu transmite mai bine spiritul Crăciunului ca o felicitare, făcută din suflet și dăruită cuiva. Școlile participante au lucrat în perechi și au făcut schimb de felicitări. Noi am

trimis felicitări unor grupuri de elevi din Franța - Collège Benjamin Delessert din Saumur și din Italia - Istituto Comprensivo din Latiano și Istituto Comprensivo din Sora. Cum fiecare elev a trebuit să primească o felicitare, unii dintre noi au realizat chiar 4-5, dar nimeni nu s-a plâns, mai ales că și noi am primit urări de bine pentru anul ce urma să vină. În timpul realizării acestor felicitări, a fost necesar să facem fotografii pe toată durata procesului de creație, poze folosite pentru crearea unei galerii foto.

Pe parcursul derulării proiectului, a trebuit să realizăm scurt metraje de 3-5 minute, în limba engleză, pe câteva teme date: decorațiuni, preparate culinare, cadouri, colinde, Crăciunul în oraș și la mine acasă.

Toată lumea știe că se pot crea decorațiuni uimitoare și din cele mai simple materiale. Ideea acestei teme a fost să creăm diferite decorațiuni din hârtie, carton sau orice alt material aflat la îndemâna noastră. Aici, elevii și-au arătat iscusința, îndemânarea și creativitatea. Au filmat și au explicat pas cu pas realizarea acestora.

Toate culturile au anumite tradiții când vine vorba de marile sărbători ale anului și mâncarea tradițională este una din cele mai importante. Fiecare țară le are și fiecare țară se mândrește cu ele. Elevii au trebuit să filmeze realizarea unui fel de mâncare tradițional, cu tot cu explicații. După vizionarea unui astfel de filmuleț, realizat de colega noastră Mara Agapie, cu siguranță

veți dori să-l încercați și voi. Am de-

scris amănunțit și cu imagini sugestive prepararea lebărului și a turtelor de Crăciun.

Originar din America, conceptul de 'Secret Santa' (Moș Crăciun secret) s-a răspândit peste tot în lume. Anul acesta era deja planificată organizarea unui astfel de eveniment, dar odată cu implicarea noastră în proiect, am văzut-o ca pe o oportunitate de a le combina. Am încercat să aflăm ce lucruri ne-ar face plăcere și am realizat un schimb de cadouri între colegii de bancă. Tema cadoului perfect pentru un adolescent, alături de una din cele mai cunoscute activități internaționale desfășurate în preajma Crăciunului, au dus la crearea unor amintiri pe care nu le vom pierde niciodată și a unui film perfect pe această temă.

O tradiție mult cunoscută a sărbătorilor de iarnă este cea a colindatului. Colindele, cântece tradiționale românești care se cântă în preajma Crăciunului și Anului Nou, au foarte multe variante și versuri potrivit diferitelor regiuni din România. Am realizat o scurtă introducere în complexa lume a colindelor românești, din diferite regiuni ale țării: Maramureș, Bucovina, Ardeal și bineînțeles Vrancea. În toate variantele, colindătorii

se adună în grupuri, intră în curtea casei, își cântă repertoriul în fața gazdei, după care aceasta le oferă mere, nuci, colaci, bani. Filmul rezultat, însoțit de componente audio, este potrivit atât pentru cei din străinătate cât și pentru unii dintre noi care vor să afle mai multe despre colindele românești.

O sarcină interesantă a fost crearea unui video în care să prezentăm cum se decorează casa în Ajunul Crăciunului, cum arată bradul împodobit și celelalte decorațiuni, masa de Crăciun, cum este decorat orașul, etc. Prin ceea ce am prezentat, sperăm că am atras atenția asupra atmosferei de sărbătoare, care ar putea defini un Crăciun perfect, românesc.

O ultimă cerință în calendarul temelor impuse a adus cea mai mare bucurie elevilor, care au trebuit să interpreteze un cântec de Crăciun românesc, cu echivalent în limba engleză. Interpretat de tot grupul, jumă-

tate în română și jumătate în engleză, cântecul ales de școala noastră a fost Clopoței (în engleză: Jingle bells).

A fost un proiect în care ne-am implicat cu multă bucurie și ne dorim ca el să dea start-ul cât mai multor activități interesante din viața noastră de liceeni.

Ana-Maria PÂRVU

Clasa a IX-a D

Foto: Doina JALBĂ-BANDRABUR

Islanda – Țara în care frigul este doar o stare de spirit

Islanda este o insulă aflată în nordul Oceanului Atlantic, la jumătatea distanței dintre America și Europa. Țara are o populație de numai 348 de mii de locuitori, iar în capitala Reykjavik trăiește o treime din această populație.

Cu siguranță, pentru mulți dintre voi, Islanda vă este cunoscută de la Campionatul European de Fotbal din 2016, pentru suporterii ei inimoși care au încurajat-o cu celebrul "Huh" - cântecul de război al vikinilor.

Ideea călătoriei în Islanda a pornit de la un amic elvețian, care mi-a propus să facem turul Islandei pe bicicletă. Planul inițial nu a fost respectat, dar ideea a prins contur în iulie 2017, când am pornit pentru două săptămâni în cea mai îndrăznească aventură în jurul Islandei, cu auto-stopul.

Golden Circle

Este cea mai populară destinație din Islanda, care cuprinde trei obiective turistice principale: Parcul Național

Thingvellir, Cascada Gullfoss și Gheizerul Strokkur.

Parcul Național Thingvellir a fost primul loc pe care l-am vizitat în Islanda. Parcul Thingvellir a fost fondat în anul 1930 și este faimos pentru că

oferă turiștilor posibilitatea de a face scufundări și snorkeling între Placa Tectonică Nord-Americană și Placa Tectonică Euroasiatică, dar la prețuri care încep de la 120 de euro.

Cascada Gullfoss este cea mai faim

moasă cascadă din Islanda, fiind supranumită „Niagara Islandei”. Localizată pe Râul Hvítá, Cascada Gullfoss a fost închiriată de proprietari unor investitori străini pentru producerea de energie dar, în cele din urmă, ea a fost recuperată de statul islandez.

Gheizerul Strokkur este unul dintre cele mai cunoscute gheizere ale Islandei, care erupe la intervale de 6-10 mi-

nute. Erupțiile sale au, de obicei, 15-20 de metri înălțime, dar pot ajunge și la 40 de metri înălțime.

După o noapte petrecută în Selfoss, mi-am continuat călătoria pe Ring Road spre Vik. Drumul a oferit pei-

saje spectaculoase din care n-au lipsit, bineînțeles, cascadele.

Vik este un sat din sudul Islandei,

popular pentru plajele sale cu nisip

EU-RO

negru și pentru coloanele de bazalt impresionante. În mica așezare umană de numai 300 de locuitori, cel mai important punct de referință este mica

Höfn

Numele „Höfn” înseamnă port, așa că principala activitate în acest mic oraș, înconjurat din trei părți de apă, este pescuitul.

care vor să vadă balene.

Peninsula Snæfellsnes

Este supranumită „Islanda în miniatură” datorită diversității peisajelor sale care cuprind sate pescărești, ghețari,

biserică aflată pe o colină din apropierea satului.

Laguna Jökulsárlón

Glacier Lagoon este una din bijuteriile naturale ale Islandei și vizitarea ei a

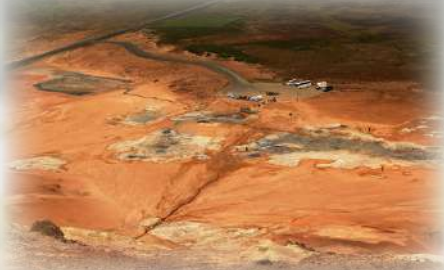
reprezentat o experiență cu adevărat magică. Laguna s-a format în mod natural, din apa topită din ghețarul aflat în apropiere și ea devine din ce în ce

mai mare în fiecare an, pe măsură ce blocuri mari de gheață se prăbușesc, fapt care demonstrează efectele încălzirii globale.

Námafjall

Aria geotermală Námafjall este situată în nord-estul Islandei, în partea de est a lacului Myvatn. În această zonă, cunoscută și sub numele de Hverir, se

pot vedea multe cratere vulcanice care emit gaze sulfuroase și vase de nămol fierbinte înconjurate de cristale de sulf de diferite culori.

Goddafoss

Numită „Cascada Zeilor” oferă o priveliște impresionantă. Aflată pe râul

Skjálfandafjót, apa are o cădere de 12 metri și o lățime de 30 de metri în formă de potcoavă.

Akureyri

Akureyri este al doilea oraș ca mărime al Islandei și este situat la 50 de km de Cercul Polar. Devenit oraș turistic, Akureyri este unul din punctele unde se organizează excursii pentru turiștii

câmpuri cu lavă și cascade. Snæfellsnes a fost ultima oprire în drumul meu spre Reykjavik și m-a răsplătit cu o experiență unică: am văzut, pentru prima dată în viață, foci în mediul lor natural.

Reykjavik

Reykjavik, tradus ca „golful aburilor”, este capitala Islandei și cel mai mare oraș al acestei insule. Cu o populație de 120 de mii de locuitori, Reykjavik se prezintă ca un oraș vibrant, cu foarte multe opțiuni de petrecere a timpului liber, gata să mulțumească și pe cel mai pretențios turist. Principalul punct de atracție al orașului este biserica Hallgrímskirkja, care se înalță la 74,5 m deasupra orașului, fiind vizibilă din aproape orice orizont și, prin urmare, este foarte ușor de găsit.

IMPLICARE ȘI EDUCAȚIE

Florina Macovei este absolventă a Liceului Teoretic Ioan Slavici din Panciu în perioada 2005 -2009, profil Filologie. În această perioadă, s-a implicat în organizarea și coordonarea a diferite activități extracurriculare, începând cu programul european de informare Sub stelele Europei și culminând cu înființarea Consiliului Local al Elevilor din Panciu, având chiar funcția de Secretar la nivel județean.

A urmat Facultatea de Drept din cadrul Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași, pe care a terminat-o în 2013. Pe parcursul acesteia, a făcut parte din organizația studențească The European Law Students Association – ELSA, în cadrul căreia a organizat și coordonat numeroase activități printre care: Conferința Națională privind traficul de persoane, diferite ateliere și seminarii, o Cafenea Juridică și câteva study visit-uri. De asemenea, a beneficiat în anul III de o bursă de studii Erasmus la Universitatea de Drept din Bordeaux, Franța. În aceeași perioadă, s-a implicat în numeroase concursuri și procese simulate: Parlamentul tinerilor organizat de Asociația ProDemocrația, Cum pot tinerii lupta contra corupției – Transparency International sau sesiunea de

proces simulate pe drepturile omului de la Târgu Mureș.

După terminarea Masterului de Politică și Economie Europeană în cadrul SNSPA, Florina lucrează pe drept social francez, fiind consilier juridic pe acest segment pentru o companie străină, cu sediul la București.

Fiind născută în 1990, fac parte dintr-o generație de mijloc, de tranzit, mereu între epoci, între alegeri, între sisteme, între nou și vechi; pentru unii asta a fost o derivă, pentru alții o oportunitate. În cazul meu, a fost și este o oportunitate pentru că mereu pot asculta opiniile celor (minim) două tabere, să le analizez acțiunile și ofertele și să aleg, informată, ce mi se potrivește și să am un sistem al meu, personalizat. Cred în continuare că școala, în întregul ei, este o oportunitate asemeni unei paletă de culori pe care pictorul își așază culorile, le amestecă și le potrivește cu mîgălă pentru a-i fi la îndemână atunci când prima tușă va atinge pânza și creația vieții se va desfășura în toată splendoarea ei.

Textul mă trădează și pasiunea pentru cuvinte ră sare; așa cum bănuieți, sunt absolventă a LTIS, profil uman, cu interese speciale spre studiul istoriei și al comunicării. Deși aș pu-

tea umple pagini despre periplul meu în anii de liceu, pe care mi-i amintesc limpede și cu bucurie, despre dascăli minunați pe care i-am avut și care mi-au devenit mentori, despre minunea de a învăța, de a crea și de a descoperi, voi dedica acest articol unei alte pasiuni – voluntariatul sau plăcerea de a dărui timp și zâmbete.

Voluntariatul era pe "vreamea mea", "implicare activă în comunitate" și sincer, e o definiție mai corectă. În România, cultura aceasta "voluntară" nu este foarte răspândită, ne-am pierdut simțul încrederii în comunitate ca celulă de acțiune, în cuvinte, în forța noastră, a fiecăruia dintre noi. Eu mi-am propus să schimb starea aceasta de lucruri și, prin urmare, m-am implicat încă din clasa a IX-a în activități extrașcolare și am continuat în anii de facultate și chiar și în primii ani ca tânăr profesionist. Și dacă vă întrebați în ce fel de activități de voluntariat ar putea un jurist să se implice, răspunsul este simplu: acțiuni de educație juridică și de informare pe teme juridice. Mi-am găsit locul, după ELSA Iași – asociația studenției, alături de un grup la început de drum în România – Amnesty International

In Extenso

Bucharest Group, înființat în 2014. Mă voi opri asupra poveștii mele cu AIBG, care a început în 2014 și s-a încheiat în 2017. Este o poveste-exemplu, despre cum un grup mic de inițiativă al celei mai mari organizații mondiale de apărare a drepturilor omului, câștigătoare a premiului Nobel pentru pace pentru acțiunile sale, a ajuns să întrecă, în cadrul organizației, alte grupuri naționale la nivel de număr de acțiuni, rezultate obținute și scrisori adunate în doar 2 ani de la înființare. Despre apărarea drepturilor omului cu precădere, dar și despre cunoașterea drepturilor în general, este schimbarea pe care eu, alături de colegii mei, o aducem în lume.

AIBG are ca activitate principală educația privind apărarea drepturilor omului în rândul tinerilor prin organizarea de ateliere, de proiectii și de alte activități, urmărind să promoveze proiectele organizate în România sub egida Amnesty International. Pa-

gina de facebook a grupului cuprinde detaliile proiectelor derulate, chiar și a flash mob-ului care a adus un număr mare de semnături cerând eliberarea unui tânăr ce a îndrăznit să critice sistemul politic din țara sa. Poate pentru lume a fost o picătură, dar pentru

acel tânăr a însemnat totul.

Motivul este unul simplu: *cunoașterea drepturilor și a obligațiilor corelative este singurul mod prin care le putem avea și folosi cu adevărat. Și da, orice drept aduce și o obligație; spre exemplu, dreptul de a beneficia de educație gratuită implică obligația de a participa la cursuri; sau dreptul de a deține o casă aduce obligația de a o îngriji sau cea de a plăti impozit; sau dreptul la liberă exprimare implică obligația de a respecta libertatea de exprimare a fiecăruia, precum și cea de a nu defăima sau prejudicia alte persoane.*

Deși democrația caracterizează societatea noastră și drepturile omului sunt apărute prin mecanisme juridice, întâlnim destul de des încălcări ale acestora sau distorsionări ale sensului lor. Spre exemplu, dezbaterile publice interminabile și lipsa acțiunilor eficiente în domenii ca: dreptu-

rilor minorităților etnice, a egalității dintre bărbați și femei sau accesul la servicii medicale. Putem adăuga elementul internațional adus de viteza uluitoare a telecomunicațiilor, care ne aduce la cunoștință gravele încălcări ale drepturilor omului din zonele de război, din statele totalitare sau chiar din state dezvoltate, care ne transformă în cetățeni ai planetei. Astfel, necesitatea implicării și întrajutorării transnaționale este la fel de mare ca rapiditatea cu care accesăm informațiile și le transmitem. Informația este noul element de putere pe scena socio-politică și deci cunoașterea și condamnarea acestor încălcări vor inhiba astfel de acțiuni, având chiar forța de a produce urmări economice și juridice pentru făptuitori.

În încheiere, vă aștern un motto ce mi-a călăuzit acțiunile în anii de liceu, dar și după... *Îndrăznește! și Fii responsabil!* sau poate chiar *Îndrăznește să fii responsabil!* Știu, sună pompos, poate chiar matur de serios, dar la o atență analiză, aflați că a îndrăzni să cercetezi, să gândești, să întrebi, să descoperi, să creezi, să simți și să comunici sunt elemente ale acțiunii de a fi liber în cuget și în fapt, iar tuturor și fiecăruia ne revine responsabilitatea de a fi liberi și de "a îmbunătăți" lumea prin acțiunile noastre, iar educația este unealta perfectă.

Florina MACOVEI
Absolventă LTIS

Foto: Florina MACOVEI

Consiliul Școlar al Elevilor Liceul Teoretic *Ioan Slavici* – Panciu Acțiuni intergeneraționale

În pragul sărbătorilor de iarnă, echipa Consiliului Școlar al elevilor din Liceul Teoretic *Ioan Slavici* și-a propus să realizeze un proiect prin intermediul căruia să aducă puțină bucurie celor aflați la „Centrul Reziden-

țial pentru Persoane Vârstnice Sfântul Ioan”.

Pentru a face acest lucru posibil, în perioada 11-21 decembrie 2017 am desfășurat activități practice în diferite instituții și magazine. De la dat cu mătura până la șters praful. Ideea noastră a fost bine primită de către șefii instituțiilor, care au apreciat scopul proiectului. În urma muncii noastre, am strâns suficienți bani pentru a cumpăra fructe, legume, dulciuri, alimente sau alte obiecte importante pentru fiecare dintre bătrânii rezidenți. De asemenea, bradul de Crăciun a fost adus de către Primărie

și împodobit de noi, cu mult drag. La centru, am fost primiți cu multă căldură și întâmpinați cu zâmbete, dar și cu un platou de prăjituri delicioase. Am vorbit, am cântat colinde și ne-am distrat copios când o doamnă s-a împrietinit cu un coleg de-al nostru, purtând un dialog savuros.

De o surpriză am avut și noi parte, un mic ajutor care era deja acolo și îi cunoștea pe bătrâni. O fetiță care avea în jur de 6-7 ani și avea grijă

să aducă mereu bucurie în sufletul bătrânilor, prin simpla ei prezență. Era fika doamnei ce se îngrijea de toți cei

de acolo. Aceasta cunoaștea tabieturile fiecăruia dintre ei. Atmosfera a fost una relaxantă, care a bucurat pe toți cei prezenți acolo.

Pe lângă toate acestea, ne-am dorit să evidențiem că munca nu este o rușine, iar dacă este pentru o cauză bună, merită tot efortul. Faptul că am putut face acest lucru, pentru mine a fost ca un cadou de Crăciun. Unul deosebit. Consider că bucuria de a oferi fără a primi ceva material în schimb trebuie să înflorească cât mai mult în noi toți, și să nu uităm că dar din dar se face rai.

A fost una din activitățile mele favorite, pe care aș repeta-o, cu mare drag!

Georgiana IRIMIA

Clasa a X-a A

Vicepreședinte CȘE - LTIS

Dragobetele sărută fetele

Încercăm, în general, să marcăm majoritatea evenimentelor care trec pe lângă noi. Ziua de Dragobete, cu atât mai mult, pentru că este în competiție cu Ziua de 14 februarie și trebuie să privilegiem sărbătorile autohtone.

Pentru a marca sărbătoarea de Dragobete, noi, membrii consiliului școlar al elevilor, am organizat în liceu o activitate dedicată acesteia.

“Împarte zâmbete, împarte iubire” este numele activității desfășurate vi-

neri, 23 februarie, pe parcursul pauzelor.

Cei care nu au avut destul curaj de a-i spune persoanei dragi ce simt, sau să adreseze un compliment, un gând frumos către cineva, au avut ocazia de a face asta scriind un bilețel anonim pe care au notat ulterior și destinatarul. “Mesagerilor lui Cupidon” (membrii consiliului) le-a revenit sarcina de a livra toate bilețelele persoanelor cărora le-au fost adresate și de a le oferi și o atenție dulce, o

bomboană. Pe lângă asta, a fost amenajat un loc special în care bilețelele au fost scrise și colectate, iar lângă, a fost aranjat un cadru propice realizării unor fotografii la fel de dulci precum acele bomboane.

Elevii s-au arătat foarte entuziasmați de inițiativă și au contribuit la rezultatul dorit. Voia bună, zâmbetele, atmosfera caldă, prietenoasă, plină de iubire și... multe inimioare ne-au luminat ziua.

Alexandra CORCOZ

Clasa a IX-a D

Foto: CȘE LTIS

Cântecul Muzei

Tu cum?

Tu cum pășești pe vaporul oceanului ăsta?
 Fără să se scufunde cu tine malul?
 Tu cum nu ajungi nebun de iubire
 Când lipsa ei îți ocolește brațele în fiecare zi?
 Tu cum auzi clinchetul fericirii
 Când totul abate în van o umbră de tristețe?
 Am fost și azi sub un tei,
 Blând în singurătatea lui anostă.
 Crengile lui cerșeau învelire
 Culorile lui sobre cereau iertare
 Pentru ce plăcere de nemurire se pierde veselia?
 Și tu cum reînvii în glasul meu
 Așa cum valurile mării reînvie larg malul?
 pe ce întinderi ne surâd ochii
 Și pe ce pernă mi-ai șoptit visele?
 Tu cum ajungi la stele,
 Cele din părul meu,
 Când cad meteoriți
 Și se sting în univers planete,
 Odată cu zâmbetul tău?

Teatru de martie

Spune-mi, cum ai făcut să calci
 pe pătura viselor voastre?
 Spune-mi, cum plâng apele
 când furtuna ei încă îți atinge în vis buzele?
 Spune-mi, cum presupui că ai uitat-o
 când fiecare suflu de vânt miroase a ea?
 Spune-mi, cu ce degete încrucișate
 Ți-ai spus că o să îi dai drumul
 și o să fie simplu?
 Spune-mi, cu ce ocazie primăvara este EA
 și rândunelele par mesagerii ei?
 Spune-mi, cu ce ață de mărțișor
 te legi în fiecare seară
 ca să nu fugi după glasul ei?
 Spune-mi, cum îți acoperi picioarele obosite
 când în somn alergi
 după ea
 și tot în loc rămâi?
 Spune-mi dacă îți amintești
 cum fluturii ieșeau din încheietura ei
 în fiecare seară de martie
 în care tu îi citeai o poezie.

Claudia OPREA
 Clasa a XI-a D

Grafică: Ana-Maria BĂLAN
 Foto fundal: Cristi ȘERBAN

Pasiunea pentru pictură

Bună. Sunt **Ana-Maria Bălan**.

Sunt deja 8 ani de când am absolvit liceul, timp în care am avut multe experiențe în drumul meu spre formare.

Parcursul mi-a fost bine clădit, în toți anii pe care i-am petrecut pe băncile școlii din orașul nostru dichisit, Panciu. În liceu am înțeles ce înseamnă unitate, colegialitate și colectiv. În 2010, la sfârșitul clasei a 12-a, nu aveam mijloacele de informare sau oportunitățile de care se bucură generațiile actuale.

De la profilul Servicii, specializarea Economic din liceu, am trecut la Facultatea de Design de Produs și Mediu, specializarea Ingineria și Protecția Mediului în Industrie din cadrul Universității 'Transilvania' din Brașov. Renunșasem la locul de la Marketing în favoarea alternativei mai interesante a Facultății de mediu.

Țin minte că am optat pentru Brașov, în ciuda faptului că toți colegii vorbeau de București sau Iași. Am ales orașul, recunosc.

După 4 ani de facultate, m-am hotărât să nu mai continui pe aceeași linie și să merg la master la Facultatea de Ingineria Lemnului, specializarea Ecodesign și Restaurare Mobilier. Aici m-am regăsit. Cei doi ani de master mi-au oferit șansa de a mă convinge că ceea ce mă atrage este partea creativă, reușind să dau randament cu adevărat

și să fiu eficientă în toate proiectele la care am luat parte, în toată această perioadă.

Primele culori acrilice mi le-am luat atunci. De asemenea, pânza și ideea de a picta. Îmi aduc aminte perfect. Eram într-un magazin din Brașov cu mama, se nimerise să fie în țară atunci, când am văzut o servietă din lemn, care avea frumos aranjate tuburi de pictură, pensule, creioane, tot ceea ce ar fi atras orice copil, poate. Dar m-au atras și pe mine. Și pânza pe șasiu care era alături. Mi-am spus în gând că mi-ar plăcea să le am și apoi, cu voce tare, am întrebat-o pe mama ce părere are. În stilul ei mereu încurajator mi-a spus: *Ia-le, dacă le vrei!* Văzându-mă încă în dubii, a completat: *Gata, le luăm!* Am plecat de acolo cu cel mai tâmp zâmbet pe chip, ca un copil cu jucării noi.

Primul meu tablou a fost o confirmare că mica investiție nu a fost degeaba. Am continuat și am considerat-o terapie pentru suflet. Începusem să fac tablouri pentru prieteni, pentru copii, iar ulterior mi-am câștigat și primii bănuți din pictură. Era chiar satisfăcător.

În 2015 am plecat din Brașov și m-am reîntors acasă, în Panciu. Aici îmi era inima, dar abandonasem pictura.

După o pauză destul de lungă, timp în care am mai făcut vreo 4 tablouri doar, în ianuarie 2018, la îndemnul tuturor celor apropiați, m-am lăsat convinsă și m-am reapucat de

pictat. De data aceasta simt că este mai mult decât o relaxare. E o parte din mine. Cu îndrăzneală, îmi pun sufletul pe pânză. Mă exprim axându-mă pe exploziile de culori. Natura mă inspiră iar siluetele mă ajută să creez dinamică și emoție în tablouri. Cerul, Universul, Constelația... le consider favorite și le pictez cu sufletul descoperit. Mă simt conectată cu ele. Pictura e un refugiu. Îmi completează viața și îmi permite să-mi exprim liber sentimentele.

Vă propun culoare. A devenit o constantă a existenței noastre cotidiene și o nevoie a sufletului.

Ana-Maria BĂLAN
Absolventă LTIS
Foto: Ana-Maria BĂLAN

Cântecul Muzei

Culorile pe care nu le vedem

Alb – culoarea binelui, a păcii și a purității.

Negru – culoarea răului, a întinericului și a murdăriei.

Oamenii nu se nasc nici albi, nici negri, ci gri. Nici buni, nici răi. Neutri. Liberi să își aleagă calea. Sufletul nostru se leagă între alb și negru, între lumină și întineric și uneori cel mai bine e să rămâi la neutralitatea griului, așa cum ne-am născut.

Dar e bine să te limitezi la alb și negru? Inima și mintea noastră sunt un adevărat caleidoscop de sentimente.

Există culori pe care trebuie să le alegem singuri. De multe ori, suntem influențați. Ni se spune să fim cuminiți, deștepți, prietenoși... Dar

cum să deschidem ochii ca să vedem culorile?

Am auzit

că există albastru, și galben, și roșu... Sunt în lumină sau în întineric?

Și asta nu e tot. Oamenii interacționează. Vorbesc și acționează. Toate vorbele și faptele lasă urme. Cele bune lasă urme în culori calde. Cele rele lasă urme în culori reci.

Și ce s-ar întâmpla dacă am vedea culorile? Nu ale noastre, pe acelea le știm, le simțim. Pe ale celorlalți. Am mai fi așa de orbi față de sentimentele altora?

Culorile noastre, culorile pe care nu le vedem, culorile pe care nu vrem să le vedem, toate sunt în noi. Ferestre către trecutul, prezentul și viitorul nostru. Am vedea ce ni s-a întâmplat, am vedea de ce suntem cum suntem acum și am vedea ce vom deveni. Sau ce putem deveni.

Ana-Maria PÂRVU
Clasa a IX-a D

Grafică: Ana-Maria BĂLAN

François, marțianul vesel „Un eveniment neașteptat”

Salut, pământenilor! Sunt François, marțianul terorizat, deoarece acum trec prin cele mai groaznice momente din viața mea... nunta lui Bill cu unicornul Lee. Dar, să vă povestesc cum a început totul.

Vă mai amintiți ziua în care nepotul meu s-a îndrăgostit de Lee? Au trecut vreo 3 ani stelari de atunci, timp în care cei doi au ținut legătura. Acum o săptămână, Bill a organizat o cină în familie la un restaurant marțiano-coreean unde nu voiam să merg deoarece am fobie de spații cu mese... dar Zena m-a obligat. Atunci Bill ne-a spus că în luna Folbok Mijlociu (August) va fi nunta sa cu Lee.

La auzirea cuvântului „nuntă”, creierul meu a intrat în modul de urgență și a emis semnale de avertizare către toate turnurile de control din Univers, deoarece acest eveniment reprezintă un pericol uriaș.

UNIVERSUL AR PUTEA
LUA FOC.

O altă surpriză este faptul că Joséphine și Zena m-au numit organizator al nunții, iar asta înseamnă că petrec mai mult cu Bill – centrul vieții mele.

Stau și mă gândesc că dacă Roy ar fi venit, atunci Universul păcii și al fluturilor care zboară către orizontul îndepărtat vestind vremuri mai bune ar fi devenit un loc mult mai fericit pentru marțianul 2103B (eu) și pentru lumea care nu are nevoie de tonți ca magicul de Bill Marcus Benjamin

Andrew Gonzales B72003.

Sper că v-ați dat seama că nu mai vreau să petrec timpul cu doi zburdalnici crescuți în junglă...

Dar, să revenim la ce am de făcut astăzi... Va trebui să stabilesc meniul, să aleg locația nunții și să merg cu Bill să-și cumpere costumul ceremonial.

> După 15 minute de mers pe jos <

Am ajuns în locul care îmi dă coșmaruri zilnic. „Restaurantul Flamingo”. Bill îmi face semn să mă așez, deoarece degustarea va începe în curând.

Bill: Ai întârziat, fluturaș.

François: A fost un blocaj în trafic.

Bill: Fie! Haide, să îți arăt ce meniu am ales.

Bill mă conduce în sala în care va avea loc petrecerea de după înmormântarea mea... adică nunta sa. (vorbind înspăimântat) Acolo, pe o masă... se aflau platourile, dar rând pe rând erau înghițite de Malefica Măsușă.

Bill: Cum ți se pare acest desert cu cireșe de Stejar Marțian? Unchiule?

François: Voi muri!

Bill: Ai băut prea multă apă plată în dimineața aceasta?

François: Masa e malefică.

Bill: Nu, masa e din sticlă. Urmează-mă!

> În bucătăria chef-ului Armando <

Bill: Aici avem spaghetti în sos de cactus oriental și avocado migrator, iar acolo sunt pațurile în culori mixte.

François: Îmi plac!

Bill: Dar nici nu le-ai gustat.

François: De când m-a părăsit simțul gustului, acum 3 minute și 48 de secunde, au început să-mi placă toate mâncărurile.

Bill: Bine. (schimbând subiec-

tul) Și Lee m-a părăsit odată. Mi-a fost frig și foame. Au fost cele mai îngrozitoare 8 minute din viața mea.

François: Deci, dacă am terminat aici, să mergem să alegem locația. (luându-i cheile lui Bill)

Bill: Of, unchiule. Mai bine puneau un câine să organizeze nunta.

> După 3 minute de mers cu nava <

Am ajuns în locul în care pot uita că stau cu nătângi ca Bill. Grădina Stelară. Nimic nu este mai perfect ca acest loc. Cascade de curcubeie, flori care îndeplinesc dorințe, mielușei alergând pe iarbă... nimic mai relaxant.

Bill: Nu-mi place. Ochii mei au alergie la atâtea culoare.

François: Ceva mai minunat de atât nu vezi niciodată. Acesta este locul ideal.

Bill: Nu, unchiule, dacă-ți place, atunci tu îți vei face nunta aici. Hai să plecăm. deja simt că ochii mei vor să-și ia tălpășița.

François: Vezi? Asta se întâmplă dacă stai numai cu nasul în telefon. Nu știi ce e aceea artă.

> Cei doi pleacă spre Palatul de Cristal <

François: Cred că am găsit un nume pentru specia din care faceți parte voi, tinerii.

Bill: Uimește-mă!

François: Noln.

Bill: Super, pișcoțel! Ar trebui să scrii o carte despre asta. Bătrânii ar aprecia-o.

François: Nu vrei să știi ce înseamnă?

Bill: Poate mai târziu.

> În fața palatului <

François: Ție chiar îți place urâtenia asta?

Bill: Se potrivește cu meniul pe care l-ai ales.

François: Bill, în viață nu-ți iei o casă doar pentru că-ți plac ferestrele. Locul ăsta este mult prea inadecvat pentru nunta voastră, în plus, Lee nu poate merge pe podeaua asta, știi tu, copitele sale vor aluneca.

Bill: În regulă! Dar sugerezi ceva mai bun? Pentru că m-aș gândi să facem nunta la azilul de bătrâni la cât de indecis ești!

François: Nu credeam că am să fac asta, dar am nevoie de ajutor. Singurul pătrățel care mă poate ajuta este... R-o-y.

Bill: Ce bine... în sfârșit ai făcut o alegere potrivită. Îl ador pe bătrânul acela!

François: Și eu, chiar foarte mult. De aceea îl voi suna și îl voi ruga să ne caute o locație care îți place.

Bill: Chiar faci asta?

François: Orice pentru dragul meu nepot.

> François îl sună pe Roy <

Roy: Hola, scilpiciosule! Mi-a lipsit vocea ta.

François: Roy, am nevoie de ajutorul tău.

Roy: Ești bine? Nu mi-ai mai zis asta niciodată.

François: Este urgent, pentru o cauză nobilă.

Roy: Te ascult.

François: Bill face pregătirile pentru nuntă. Și eu sunt organizatorul. Iar niciuna dintre locațiile alese nu este potrivită. Ai putea căuta tu ceva mai nebătărănesc? Ceva care să te uimească la propriu.

Roy: Deja știu locul ideal. Ne întâlnim în fața pieței de asteroizi peste 47 de minute. Bye, bye!

> Cei 3 ajunși la destinație <

Roy: Priviți minunăția asta!

Bill: Ador locul ăsta, iar lui Lee îi va plăcea cu siguranță.

François: Voi vedeți bine? Un castel al groazei? Vreți să mor? Mie mi-e frică și de cățelușii cu ochi laser. Știam eu că era mai bine să merg la spălat de elefanți.

Bill: Mie deja îmi place.

Roy: Și mie!

Bill: Suntem doi contra unu, unchiule. Trebuie să accepți.

François: Bine, dar ca să știți, eu voi pleca să mă uit la film în timpul ceremoniei. Loreta și-a vopsit copitele, iar Margareta s-a despărțit de Max și vreau să aflu bârfe.

Bill: Așa ceva nu am mai promenit, dar faci ce dorești.

François: Acum mai trebuie să căutăm doar costumul.

Roy: Nu te grăbi! Am rezolvat deja!

Cântecul Muzei

François: Serios?

Roy: Normal. Nu aş avea de ce să mint. Eu spun întotdeauna adevărul.

François: Da, Roy. Ca atunci când ai spus la şcoală că ai mers pe Terra şi că ai devenit conducătorul planetei... Sau atunci când ți-ai cumpărat 17 mii de capre şi ai făcut febra căprească şi i-ai zis mamei tale că totul e din cauza tortului meu cu cocos.

Roy: Eram mic atunci.

François: Cea cu caprele e de săptămâna trecută.

Roy: Nu am voie să greşesc? În plus, tortul acela a fost un eşec total. Data viitoare pune mai mult sparanghel. Continui...

François: Care e faza cu costumul?

Roy: Bill va purta costum de unicorn, pentru a-i arăta iubirea sa lui Lee, iar ea va purta costum de marţi-ană.

François: Ceva mai prostesc de atât nu am auzit de când s-a inventat copacul cu propulsie. Dar dacă lui Bill îi place, nu-mi mai bat capul.

Bill: Mulţumesc mult, Roy! Mi-ai salvat viaţa!

Roy: Orice pentru drăguţelul meu!

François: (imitându-l) „Orice pentru drăguţelul meu!”

Roy: Ne vedem în ziua cea mare! Îmbrăţişări stelare!

> După mult timp pe care François l-a petrecut uitându-se la seriale, a sosit ziua cea mare <

A venit şi cel mai groaznic moment al existenţei mele... de aceea nu mă voi însura vreodată. Am să-i cresc pe nepoţii lui Starley ca să nu mor singur. Că vine vorba de micuţa mea oiţă, aceasta a adoptat un look contemporan pentru ceremonie, iar la restaurant va purta o fustă de paie asortată costumului de oaie-astronaut.

Le voi oferi celor doi îndrăgostiţi o carte care m-a salvat din multe încurcături, mai ales că ei sunt la început de drum. Este vorba de „Cum să nu-i dai foc niciunui obiect care te înconjoară”, volumele 1-175.

> Marţianul pleacă spre Castelul Groazei, acolo unde se va ţine ceremonia <

Locul acesta pare mai groaznic decât atunci când l-am văzut prima oară. Sper doar să plecăm mai repede de aici şi să ajung acasă, deoarece chiar vreau să află dacă Joon-Hyung o va săruta pe Kim Bok-Joo.

Joséphine: Bună, stelarule! Ai făcut nişte alegeri foarte potrivite pentru tinerii noştri. Felicitări!

Zena: Chiar nu mă aşteptam să faci tu asta... mai ales că-ţi plac lucrurile simple.

François: Ce ştiţi voi? Lucrurile simple şi normale sunt cele mai frumoase!

Joséphine: Cred că eşti puţin încordat. Trebuie să sărbătoreşti şi tu. Fii mai distractiv, bătrâne!

François: Adică sunt demodat?

> apare Bill <

Bill: Unchiule, sunt așa de fericit că ai sosit. Lee va ajunge imediat. Așa că am face bine să ne pregătim.

François: Ştiu exact ce am de făcut! (şi pleacă în sala cea mare unde se aşază pe scaunul de lângă vampirul plângăcios)

> ceremonia începe <

Mintea lui François: Este prea mult praf pe manechinul acesta. Hai să te curăţăm, micuţule!

(François dă peste capul manechinului, acesta căzând şi rotindu-se spre un stâlp de susţinere al castelului)

Joséphine (către François): Ai auzit zgomotul acela?

François: (prefăcându-se) Nu... nu am auzit niciun zgomot!

Joséphine: Ai făcut tu ceva şi nu vrei să spui, nu?

(După ce sora marţianului termină de rostit fraza, pereţii castelului se prăbuşesc spre exterior, lăsând invitaţii în aer liber.)

Bill: Asta se întâmplă chiar atunci când voiam să spun „da”? Mulţumim, unchiule!

(După terminarea ceremoniei, invitaţii pleacă; familia Wang-B7 rămânând singură.)

François: Nimic nu este pierdut, amicii mei! Avem un lac şi un deal de vanilie la 100 de metri distanţă. Putem face un picnic acolo. Nu mai are rost să mergem la restaurant.

Bill: Chiar dacă pare diferit, e frumos să petreci timp în familie!

François: Spui şi tu ceva înţelept pentru prima oară în viaţa ta.

> Restul serii a fost petrecut în familie, la un foc de tabără, cu multe sandwich-uri şi amintiri frumoase. <

A doua zi

Zena: Cu toate că ai salvat situaţia, plăcincă François, tot va trebui să fii pedepsit!

François: Din nou? M-am săturat de pisica ta care mănâncă prea mult!

Zena: Nu te îngrijora, de data aceasta nu te vei ocupa de Kriska.

François: Atunci ce voi face? Surprinde-mă!

Zena: Chef-ul bucătar Armando are nevoie de un degustător, iar Bill mi-a spus că tu ai fi cel mai potrivit. Începi de mâine.

François: Yeees... asta mi-am dorit toată viaţa!

Dragii mei, asta a fost tot pe ziua de azi. Lecţia pe care trebuie s-o învăţaţi de aici este că mai bine stai toată ziua uitându-te la seriale, decât să suferi după ce faci un bine familiei.

O zi plină de zâmbete să aveţi!

François

Reina GHEORGHITĂ
Clasa a VIII-a A
Foto fundal: Cristi ŞERBAN

Monarhia în România

Referitor la rolul imens pe care Monarhia l-a avut în istoria țării noastre s-ar putea scrie adevărate tratate de istorie.

În câteva cuvinte, după ce am studiat adevărata istorie a țării noastre, care nu se găsește, din păcate, în manualele de istorie, cred că se poate afirma că perioada 1866-1947, adică cea a venirii tânărului locotenent Carol în România și cea a abdicării forțate a Regelui Mihai I, a fost perioada cea mai însemnată din istoria țării noastre. Practic, în 80 de ani, țara noastră a recuperat un decalaj de sute de ani față de civilizația occidentală și s-a înscris în rândul statelor europene, la loc de cinste. Din păcate, după

cum știm cu toții, comunismul ne-a întors în trecut cu câteva sute de ani. Nu este vorba aici doar de sistemul economic impus, ci de mentalitate, de spălarea creierelor, la care am fost supuși în timpul regimului communist. Din păcate, acest lucru se schimbă doar în câteva generații. Deși nu este bine să faci comparații în istorie, să ne amintim totuși unde ajunsese România în 1938, în raport cu celelalte state europene și unde este acum, după 50 de ani de comunism și o tranziție continuă.

În perioada 1866-1947, România și-a câștigat Independența de Stat, la 1877, cu arma în mână, a devenit Regat, în anul 1881 și a cunoscut o

modernizare fără precedent, în toate domeniile. Statul român și instituțiile sale au fost reformate din temelii și rolul principal al acestei modernizări îl datorăm Monarhiei, care a știut să fie un adevărat arbitru între partidele politice și să reprezinte cu cinste România în străinătate. Nu este de neglijat și faptul că regii României se înrudesesc cu toate Casele Regale ale Europei.

Din păcate pentru noi și pentru țara noastră, în anul 1990, după prăbușirea regimului communist, poporul nu a fost consultat cu privire la ce formă de guvernământ dorește. Astfel, cu fiecare an ce trece, revenirea la monarhie devine din ce în ce mai improbabilă.

Carol I

Carol I al României, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen, pe numele său complet Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen, (n. 20 aprilie 1839, Sigmaringen - d. 10 octombrie 1914, Sinaia) a fost domnitorul, apoi regele României, care a condus Principatele Române și apoi România, după abdicarea forțată de o lovitură de stat a lui Alexandru Ioan Cuza.

Din 1867 a devenit membru de onoare al Academiei Române, iar între 1879 și 1914 a fost protector și președinte de onoare al aceleiași instituții.

În cei 48 de ani de domnie (cea mai lungă din istoria statelor românești), Carol I a obținut independența țării, datorită căreia i-a și crescut imens prestigiul, a redresat economia, a dotat România cu o serie de instituții specifice statului modern și a pus bazele unei dinastii. A construit în munții Carpați castelul Peleş, care a rămas și acum una dintre cele mai vizitate atracții turistice ale țării. După războiul ruso-turc (1877-1878), România a câștigat Dobrogea (dar a pierdut sudul Basarabiei), iar Carol a dispus ridicarea podului peste Dună-

re, între Fetești și Cernavodă, care să lege noua provincie de restul țării, pod proiectat de Anghel Saligny.

Tânărul Carol a trebuit să călătorească incognito, sub numele de Karl Hettingen, cu trenul, pe ruta Düsseldorf - Bonn - Freiburg - Zürich - Viena - Budapesta, datorită conflictului care exista între țara sa și Imperiul Austriac (pe traseu a fost nevoit să apeleze la experiența dobândită de Brătianu și Rosetti pe parcursul revoluției pașoptiste; astfel el, practic, s-a deghizat). Nici chiar în țara sa de origine nu era bine văzută această preluare a scaunului Principatelor, fapt afirmat de cancelarul Bismarck (care l-a avertizat mai mult sau mai puțin amical că va fi nevoit să sărute "papucul Sultanului", fapt în sine care a fost ocolit de Carol și de predecesorul acestuia). După ce a pășit pe teritoriul țării, punând prima dată piciorul pe pământ românesc în localitatea Drobeta-Turnu Severin (prima casă în care a intrat fiind actualmente bibliotecă), Brătianu l-a însoțit mai departe cu trăsura până la podul Mogoșoaiei. Traseul prin țară, de la Turnu Severin la București, a cuprins orașele Horezu, Râmnicu-Vâlcea, Curtea de Argeș,

Câmpulung și Târgoviște, vechiul drum al țării, păstrat mai târziu în memorie drept „Drumul lui Carol”. În volumul biografic CAROL I (editat în 1906 de Paul Lindenberg după jurnalul regelui) se menționează cu lux de amănunte alt traseu parcurs uneori direct peste câmpuri, spre București cu opriri foarte scurte și schimbări ale cailor, respectiv Turnu Severin - Craiova - Slatina - Pitești, cu înnoptare numai la moșia boierilor Golești și pornire în dimineața următoare spre București. Alte surse confirmă semnarea chiar la Golești a primului act de grație a Mitropolitului Moldovei, judecat pentru revolta sa împotriva unirii principatelor.

10 mai 1866: Intrarea în București a principeului Carol I.

Pe 10/22 mai 1866 Carol a intrat în București. Vestea sosirii sale fusese transmisă prin telegraf și a fost întâmpinat de o mulțime entuziastă de circa 30.000 de oameni, dornici să cunoască noul conducător. La Băneasa i s-a înmănat cheia orașului. Cuplul regal a fost binecuvântat în aceeași zi în Dealul Mitropoliei de către Nifon, mitropolitul Ungrovlahiei care l-a în-

Ex Cathedra

vitat să depună jurământul pe legile țării.

Colonelul Haralambie citește formula de jurământ românesc comunicată prințului în traducere franțuzească: „Jur de a păzi legile României; de a menține drepturile sale și integritatea teritoriului.”, după care prințul Carol, cu mâna dreaptă pe Evanghelie, a rostit în românește, cu voce fermă: Jur [16].

Din acest moment, începe domnia lui Carol I. Proclamat domnitor al României în ziua de 10/22 mai 1866, rămâne cu acest titlu până în 14 martie 1881, când este proclamat rege, devenind astfel primul rege al României. A fost primul monarh din dinastia Hohenzollern-Sigmaringen, al cărei nume se transformă, începând cu regele Ferdinand I, în Casa Regală de România, dinastie care va conduce țara până la proclamarea Republicii Populare Române în 1947.

Regele Carol a fost descris drept o persoană rece. Era permanent preocupat de prestigiul dinastiei pe care o fondase. Soția sa, Regina Elisabeta, îl caracteriza ca „o persoană care își poartă coroana și în somn”. Era foarte meticulos și încerca să își impună stilul fiecărei persoane care îl înconjura. Deși era foarte devotat sarcinilor sale de rege al României, niciodată nu și-a uitat rădăcinile germane. În 1870, cu ocazia războiului franco-prusac, germanofilia lui Carol I a fost de altfel pe punctul de a-l costa coroana, preferințele românilor în acel moment fiind în contradicție cu cele ale suveranului.

În timpul domniei sale, țara

a obținut independența deplină față de Imperiul Otoman, după un război efectiv intens, modern și foarte eficace (cunoscut în istorie ca Războiul de Independență, dar și ca Războiul ruso-turc, 1877 - 1878), în care contribuția României a fost decisivă.

De asemenea, consolidarea unirii Moldovei cu Țara Românească, eliminarea relativei „șubrezi” și a pericolelor ce amenințau continuu mărețul act al Unirii de la 5 - 24 ianuarie 1859, precum și intrarea țării în rândul națiunilor suverane, prin proclamarea României ca regat, în anul 1881, au fost toate urmări directe ale Războiului de independență, confirmat de sus-numitul Tratat de la Berlin.

Prestigiul intern și internațional a fost consolidat și de reglementarea la succesiunea tronului prin „pactul de familie” încheiat la 17 mai 1881 (nu existau succesori, singurul descendent al familiei, Măriuca, murind la 4 ani), prin care era declarat succesor Ferdinand, nepotul după frate al lui Carol. Tot în timpul domniei lui Carol I, în 1913, în urma celui de-al doilea război balcanic, terminat prin Tratatul de la București, din 1913, România obține partea de sud a Dobrogei, Cadrilatul (viitoarele județe Durostor și Caliacra) de la Bulgaria.

În perioada lungii domnii a lui Carol I, viața politică românească se consolidează prin formarea celor două partide care au dominat scena vieții politice până la Marea unire, Partidul Liberal și Partidul Conservator. Pentru a pune capăt luptelor acerbe pentru putere, într-o perioadă de mari convulsii politice, regele Carol I

a introdus în anul 1895 principiul rotativei guvernamentale, potrivit căruia partidele veneau la guvernare alternativ.

Domnia îndelungată a lui Carol a ajutat la dezvoltarea rapidă a statului român. Statul însuși însă, sub domnia lui Carol, s-a dezvoltat într-un mod în care administrația era una coruptă și ineficientă, iar puterea marilor proprietari de pământ - care-l siliseră să abdice pe Alexandru Ioan Cuza - rămăsese intactă.

Spre sfârșitul domniei sale și începutul Primului Război Mondial, regele dorea să intre în război de partea Puterilor Centrale, în timp ce opinia publică era de partea Antantei. Carol a semnat un tratat secret în 1883, care lega România de Tripla Alianță și, deși tratatul trebuia activat doar în cazul în care Rusia imperialistă ar fi atacat unul dintre membrii tratatului, Carol era convins că cel mai onorabil ar fi fost intrarea în război de partea Imperiului German. În 21 iulie / 3 august 1914 a fost convocată o întrunire de urgență a Consiliului de Coroană, unde Carol le-a comunicat acestora existența tratatului și și-a exprimat dorința sa. A întâmpinat o opoziție fermă din partea majorității membrilor Consiliului de Coroană, iar regele se supune voinței acestuia. Carol I moare pe 27 septembrie/10 octombrie 1914, fiind înmormântat în Catedrala Mitropolitană de la Curtea de Argeș, care va deveni necropola regală a României. Pe tronul României va accede Ferdinand, nepotul de frate al lui Carol I.

10 mai 1866: Intrarea în București a principeului Carol I.

Regele Ferdinand I – Întregitorul de țară (1914-1927)

Regele Ferdinand a fost al doilea fiu al Prințului Leopold de Hohen-zollern-Sigmaringen și al Infantei Antonia a Portugaliei.

Și-a petrecut copilăria și adolescența la reședința familiei din Sigmaringen-Germania. În 1885 a terminat cursurile școlii de ofițeri din Kassel, fiind ridicat la gradul de la Sublocotenent al Regimentului 1 Gardă de la Curtea Regală a Prusiei. A urmat studiile la Universitatea din Leipzig și la Școala Superioară de științe politice și economice, pe care le-a absolvit în 1889. În același an a devenit

Principe de Coroană a Regatului României, moment în care s-a stabilit în România, unde și-a continuat cariera militară, având și o serie de comenzi onorifice, ajungând până la gradul de general de corp de armată. S-a căsătorit la 29 decembrie 1892 cu prințesa Maria Alexandra Victoria de Saxa-Coburg, nepoata reginei Victoria, fiica ducelui Albert de Edinburg și a mării ducese Maria Alexandrovna Romanov, unica fiică a țarului Alexandru

al Doilea al Rusiei. Ferdinand a devenit rege al României la 10 octombrie

1914, sub denumirea de Ferdinand I, în urma morții unchiului său, Carol I. În

timpul Primului Război Mondial, a știut

să așeze interesele țării mai presus

de interesele dinastice și a ales

ca România să lupte de partea

Antantei împotriva puterilor centrale, fapt ce a

avut ca efect excluderea sa

din casa regala de Hohenzollern

de către împăratul Wilhelm al

Doilea al Germaniei.

În momentele de grea

încercare pentru Țară,

când 2/3 din teritoriul României

intrase sub ocupație germană și austro-ungară, regele și regina au fost

prezențe active pe câmpul de luptă din sudul Moldovei. Astfel, înaintea

marilor ofensive de la Mărăști, Mărătaș și Oituz, regele, pentru a ridica

moralul soldaților, vizitează frontul din sudul Moldovei, promițând soldaților

români că după război vor primi pământ, promisiune concretizată prin

proiectul de reformă agrară adoptat de Parlamentul României, refugiat la

Iași. Regele a răsplătit cu înalte distincții pe ofițerii Armatei Române care s-au remarcat pe câmpul de bătaie, pe lângă brioii generali ai Armatei Române, Alexandru Averescu, Eremia Grigorescu, Artur Văitoianu, Alexandru Mărgineanu, care au fost decorați, se numără una dintre figurile ilustre ale Armatei Române, tânărul ofițer, viitor mareșal al României, Ion Antonescu, care a fost mâna dreaptă a primului mareșal al României, Constantin Prezan.

La sfârșitul războiului, România a încheiat procesul de realizare a statului național unitar prin unirea Basarabiei, Bucovinei și a Transilvaniei cu Vechiul Regat. La 15 octombrie 1922, la Alba Iulia, Ferdinand și Regina Maria au fost încoronați ca regi ai României Mari. Prin constituția din 1923, care prevedea și votul universal, se consolidează regimul democratic în cadrul monarhiei constituționale. Un moment care a umbrit liniștea Casei Regale a fost marcat de izbucnirea crizei dinastice în anul 1925, prin renunțarea principelui Carol la drepturile sale succesoriale.

Regele se stinge din viață la Sinaia, la 20 iulie 1927, în urma unui cancer galopant la colon. A fost înmormântat la Mănăstirea Curtea de Argeș. În virtutea pozițiilor sale în stat, a fost membru de onoare al Academiei Române din 1890, iar între 1914-1927 a fost președintele de onoare al acestei instituții.

Regele Carol al II-lea

Alteța Sa Regală Principele Carol s-a născut la Sinaia, la 3 octombrie 1893, ca fiu al Principelui Moștenitor Ferdinand și al Prințesei Moștenitoare Maria. În 1914, la înscăunarea tatălui său, Carol devine Principe Moștenitor. În timpul Primului Război Mondial, este ofițer în

armata română. În 1918, dezertează de pe front și contractează, împotriva voinței Suveranului, o căsătorie care este anulată în anul 1919 și care nu produce efecte dinastice. Carol se căsătorește cu Alteța Sa Regală Prințesa Elena a Greciei și a Danemarcei în 1921 (au divorțat în 1928). Carol

al II-lea a fost Rege al României între 1930 și 1940. A murit la Estoril, în Portugalia, la 4 aprilie 1953, în vârstă de cincizeci și nouă de ani.

Principele Carol a fost primul viitor Rege născut în România și botezat în ritul ortodox. A învățat românește de mic și a studiat istoria și geografia

Ex Cathedra

țării. Pasiunile lui se împărțeau între cărți și uniforma militară. A și urmat, de altfel, cursurile Academiei Militare de la Potsdam. Regina Maria își amintea despre fiul său cel mare:

Carol era adorat de ofițeri și de trupă și primea în dar un număr nesfârșit de mici uniforme din partea regimentelor. Când le îmbrăca, umbla falnic de colo-colo, comandând oști imaginare și imitând nemaipomenit de bine glasurile celor ce comandau (...). Într-însul dormea ascuns stăpânul (...) avea un tainic imbold de a domina, de a subjugă și de a impune restricții.

După anularea căsătoriei ilegale din 1918, Principele Carol a fost trimis de Regele Ferdinand I într-o călătorie de șapte luni, în anul 1920, în jurul lumii, în cursul căreia a vizitat Imperiul Otoman, Egiptul, India, Singapore, China, Japonia și Statele Unite ale Americii, precum și Marea Britanie, Franța și Elveția. Călătoria a fost un exemplu de politică externă și diplomatie, punând Statul român reîntregit și suveran pe harta lumii. Timp de șapte luni, Principele Carol a parcurs mii de kilometri, uneori cu trenul, de cele mai multe ori cu vaporul. El a înmănat scrisori din partea Regelui Ferdinand I tuturor șefilor de state vizitate, a prezentat țara lui societăților străine cărora le era musafir și mediei de afaceri din fiecare colț de lume. Multe dintre capitalele vizitate erau

pentru prima oară gazde ale trimișilor României și multe dintre acele țări au stabilit, ca urmare a vizitei, relații diplomatice cu țara noastră.

Principele Moștenitor Carol s-a căsătorit la Atena, la 10 martie 1921, cu Principesa Elena a Greciei și a Danemarcei. În toamna dinaintea căsătoriei, Principele Carol și logodnica lui vizitaseră întreaga țară și se întâlniseră cu români de la sate și din orașe, câștigând simpatia opiniei publice. Astfel, tânărul cuplu princiar devine foarte popular. Din aceste călătorii au rămas o serie de fotografii, printre puținele pe care cei doi le au împreună.

La 25 octombrie 1921 se naște fiul lor, Mihai, la Castelul Foișor din Sinaia. Cei trei locuiesc la București, într-o casă de pe Șoseaua Kiseleff, pusă la dispoziție de Guvern. La 28 decembrie 1925, Principele Carol renunță la toate drepturile la Tronul României, pleacă în Franța și ia numele de Carol Caraiman. În 1927, la moartea Regelui Ferdinand, Mihai I devine Rege. Suveranul copil era reprezentat de o Regentă formată din: Principele Nicolae, Patriarhul Miron Cristea și Gheorghe Buzdugan (1867–1929), jurist și om politic, președinte al Înaltei Curți de Casație (1924–1927). La moartea lui Gheorghe Buzdugan, în 1929, locul lui în Regentă a fost luat de către Constantin Sărățeanu (1862–1935), magistrat și fost ministru în Guvernul Alexandru Averescu.

Regenta nu a dat rezultate strălucite, iar pe fondul crizei econo-

mice mondiale începute în 1929, viața politică românească era agitată și confuză. Din exil, Carol dădea semne de interes față de Tronul de care pretinse, cândva, că nu are nevoie. Carol coboară din avion la 6 iunie 1930, iar la 8 iunie este proclamat Rege.

Carol al II-lea a fost o personalitate cu lumini și umbre. Inteligent și erudit, cu un excelent dar oratoric și cu charismă, el s-a lăsat copleșit nu o dată de slăbiciuni și excese care au adus mult rău propriei persoane, Familiei și, mai ales, țării. Aventurile sale, precum și defectul de a se înconjura de o societate îndoielnică, i-au pus în umbră abilitatea de a domni, chiar dacă a fost un monarh căruia i-a plăcut „meseria de Rege“ și care avea o bună stăpânire a chestiunilor militare, legislative și administrative.

În fața tensiunilor tot mai mari din viața românească, urmare a situației explozive din Europa și a propriilor erori, Regele Carol al II-lea a plecat în exil, la 6 septembrie 1940.

A locuit în Statele Unite, Mexic, Brazilia și Portugalia. Regele Mihai și Regina Ana nu l-au întâlnit niciodată, după căsătoria lor din 1948. Niciunul dintre copiii Regelui Mihai nu și-a întâlnit vreodată bunicul patern.

Regele Carol al II-lea a murit la Lisabona, în 1953, și a fost înmormântat la Estoril, în capela regelor portughezi. După o jumătate de secol, în 2003, rămășițele pământești ale Regelui Carol al II-lea au revenit în țară și se află astăzi depuse într-o capelă din curtea Mănăstirii Curtea de Argeș. După inaugurarea Noii Catedrale Arhiepiscopale și Regale la Curtea de Argeș, Regele Carol al II-lea își va găsi locul de veci alături de strămoșii săi.

Regele Mihai

Mihai I (n. 25 octombrie 1921, Sinaia, România – d. 5 decembrie 2017, Aubonne, Elveția) a fost regele României între 20 iulie 1927 și 8 iunie 1930, precum și între 6 septembrie 1940 și 30 decembrie 1947. A fost unul dintre puținii foști șefi de stat din perioada celui de-al Doilea Război Mondial care au trăit și în secolul XXI. Fiu al principelui moștenitor Carol, Mihai a moștenit de la naștere titlurile de principe al României și principe de Hohenzollern-Sigmaringen (la care a renunțat mai târziu).

Mihai a devenit pentru prima dată rege al României în 1927, după moartea bunicului său Ferdinand, întrucât tatăl său renunțase în decembrie 1925 la tron și rămăsese în străinătate. Minor fiind, atribuțiile regale erau îndeplinite de o regentă, care nu s-a ridicat la nivelul problemelor vieții politice, întoarcerea inopinată și ilegală din iunie 1930 a lui Carol neîntâmpinând rezistență. Detronat de tatăl său, Mihai a primit titlul creat ad-hoc de Mare Voievod de Alba-Iulia. Următorul deceniu a fost marcat de exilul mamei sale, pe care putea să o vadă doar câteva săptămâni pe an, când o vizita la Florența. Privat de o veritabilă afecțiune familială, principele Mihai a beneficiat în schimb de o educație aleasă, dar nu a fost pregătit pentru domnie.

În septembrie 1939 a debutat al Doilea Război Mondial, iar anul 1940 a marcat sfârșitul României Mari, care a pierdut fără luptă, în decurs de câteva luni, Basarabia, Bucovina de nord, Herța, Transilvania de nord-est și Cadrilaterul. La 6 septembrie 1940, Carol al II-lea a fost obligat de noul prim-ministru, generalul Ion Antonescu, să abdice și să părăsească țara, tronul revenindu-i a doua oară lui Mihai. Sub statul național-legionar, apoi sub regimul autoritar al lui Antonescu, regele nu avea nici o putere reală de decizie, fiind în permanență sub supravegherea serviciilor

de informații. Nu a fost informat în prealabil asupra intrării României în război alături de Germania nazistă.

Când balanța războiului s-a întors și forțele sovietice au pătruns pe teritoriul României, regele Mihai a decis să salveze ce se mai putea salva și a înfăptuit lovitură de stat de la 23 august 1944: arestarea lui Antonescu și restaurarea Constituției din 1923. Uniunea Sovietică a tergiversat semnarea unui armistițiu în septembrie 1944 până a ocupat întreaga țară, începând procesul de impunere a sistemului său politic asupra noului satelit. Lipsit de sprijinul Marii Britanii și Statelor Unite ale Americii, cu situația Transilvaniei ca mijloc de șantaj al rușilor, regele a fost obligat în februarie 1945 să îl demită pe prim-ministrul anticomunist Nicolae Rădescu și să-l numească pe Petru Groza la guvernare, care s-a dovedit un instrument docil în mâinile comuniștilor. În semn de protest față de abuzurile noului guvern, regele a intrat în așa-numita „grevă regală”, refuzând să semneze decretele guvernului, care și-a urmat însă nestingherit activitatea neconstituțională.

În acești ani, suveranul s-a profilat într-un simbol național al rezistenței. Alegerile generale din noiembrie 1946 au fost fraudate de blocul comunist, care „le-a câștigat” detașat, iar 1947 a marcat interzicerea și decapitarea

Partidului Național Țărănesc, prin „înscenarea de la Tămădău”. La sfârșitul anului a venit rândul instituției monarhice să fie înlăturată: pe 30 decembrie 1947, regele a fost constrâns să semneze decretul de abdicare, în aceeași zi fiind proclamată republica populară.

În ianuarie 1948 a plecat în exil, unde a încercat să pledeze cauza țării sale, însă s-a izbit de un zid al obtuzității. S-a căsătorit cu principesa Ana de Bourbon-Parma și s-au stabilit după mai multe peregrinări la Versoix, în Elveția. Cuplul are cinci fiice, principesele Margareta, Elena, Irina, Sofia și Maria. După Revoluția din 1989 a fost oprit de regimul Ion Iliescu să se întoarcă în țară, cu excepția Paștelui din 1992, când a atras mulțimi entuziaste venite să-l vadă. De-abia sub președinția lui Emil Constantinescu, în 1997, și-a primit înapoi cetățenia română. Ulterior, i-au fost retrocedate și o parte din proprietăți. Cu ocazia împlinirii vârstei de 90 de ani, la 25 octombrie 2011, Mihai a ținut un discurs în fața camerelor reunite ale Parlamentului României.

Pe 5 decembrie 2017, regele Mihai se stinge din viață, fiind înmormântat la Curtea de Argeș, în Noua Catedrală Arhiepiscopală și Regală.

Răzvan ANDRIEȘ,
Vlad ILIESCU
Clasa a XI-a D

Foto: Constantin-Ioan GÂRLEANU

PORTRET DE AUTOR: IOANA NICOLAIE

PELINUL NEGRU

Ioana Nicolaie s-a născut pe 1 iunie 1974 în Sângeorz-Băi, județul Bistrița-Năsăud. A scris numeroase opere, lista incluzând volume de versuri (*Poză retușată*, *Nordul*, *Credința*, *Autoimun*), romane (*O pasăre pe sîrmă*, *Cerul din burtă*), antologia *Lomografii* și literatură pentru copii (*Aventurile lui Arik*, *Arik și mercenarii*, *Ferbonia*). A fost nominalizată la numeroase premii naționale și internaționale, printre care și Eastern European Literature Award. De asemenea, *Autoimun* a fost desemnată „Cartea Anului” în 2013 de către Uniunea Scriitorilor.

O parte din volumele Ioanei Nicolaie beneficiază de traduceri în germană, suedeză și bulgară.

Romanele Ioanei Nicolaie au în comun elementul autobiografic. În timp ce *O pasăre pe sîrmă* abordează studenția autoarei iar *Cerul din burtă* sarcina acesteia, *Pelinul negru*

merge pe o latură mai profundă, abordând copilăria. Pe parcursul romanului, observăm numeroase asemănări între copilăria autoarei și cea a Agustinei, personajul principal, printre care și faptul că amândouă provin din familii mari, din zona rurală de Nord a țării, aproape de granița cu Ungaria.

Se poate considera că romanul a fost scris ca un act de rebeliune. Incidentul de la Cernobîl este bine cunoscut atât de politicieni sau oameni de cultură, cât și de oamenii obișnuiți, totuși puține sunt reacțiile sau măsurile împotriva acestui fenomen negativ din istoria Europei. "Pelinul negru" sau "iarba neagră" este de fapt accidentul nuclear de la Cernobîl. Explozia reactorului al patrulea al centralei de la Cernobîl, pe 26 aprilie 1986, a avut consecințe mai grave decât pareau, la prima vedere. Dacă numărul celor care au murit în explozie nu se schimbă, numărul celor care s-au îmbolnăvit, mai grav sau mai puțin grav, nu este nici până în prezent cunoscut în adevăratele sale proporții.

Romanul *Pelinul negru* prezintă povestea Agustinei, o fetiță de 7 ani, la începutul cărții și de 10, la sfârșitul acesteia, născută la câteva luni după dezastrul de la Cernobîl. Aceasta resimte efectele pelinului de-a lungul întregii vieți. O fată cuminte și cu mult potențial, Agustina întâmpină

probleme la școală, nereușind să învețe să citească. După ce repetă clasa

întâi de două ori, părinții ei decid, la îndrumarea unui specialist, să o trimită la o școală specială la Buzău. Timpul pe care îl petrece acolo o va afecta, adîncind și mai mult gustul amar ce pare să-i marcheze destinul. Incapacitatea familiei și a școlii de a înțelege că Agustina nu suferea de un handicap ne plonjează în realitatea crudă a pasivității și discriminărilor.

Un lucru foarte interesant despre Agustina este acela că aceasta își trăiește viața pendulând între a fi o *drugă* și a fi o *tutuană*. Aceste două denumiri neuzuale provin de la cele două păpuși, Tutuana și Druga, pe care le-a avut Agustina când era mică. Pentru Agustina, Tutuana însemna tot ce este frumos și bun, însemna deșteptăciune, pe scurt, ceva ce merită respectat și la care oamenii ar trebui să aspire să devină. Pe de altă parte, Druga era o păpușă din cârpe, urâtă, care reprezintă tot ce este urât, josnic și prostesc, ceva ce trebuie evitat din toate puterile. Sub aceste "principii" va fi structurată și cartea, în funcție de sentimentele care o răscolesc pe mi-

cuța Agustina.

În afara faptului că Agustina ne surprinde la fiecare pas, de o profunzime aparte este povestea scrisă de ea, un episod sfâșietor integrat romanului. Ceea ce începe ca o așa-zisă poveste fantezistă, se dovedește a fi chiar povestea ei, reinterpretată ca un basm pentru copii. Mama ei este o împărăteasă care a trebuit să se ascundă într-un sat și să trăiască simplu; într-o zi, un prinț sosește și se căsătorește cu ea. Aceștia au mai mulți copii - 12 la număr - toți foarte frumoși, inteligenți și iubiți de toată lumea. O excepție era al optulea copil, o fată pe nume Agustina, care s-a născut bolnavă și care aproape își revenise când ghinionul a reintrat în viața ei, sub forma a trei broaște. Agustina pare să își creze o realitate a ei, în care cei care o

înconjoară devin personaje de poveste. E modul său de a îndulci gustul amar al pelinului, de a înfrunța un destin potrivit.

Un roman plin de emoție și profunzime, care tratează un subiect puternic, prezentat din perspectiva unei fete a cărei soartă a fost pecetluită de la naștere, *Pelinul negru* devine repede cartea preferată a oricărei persoane ce o citește. Și odată ce ai făcut cunoștință cu Ioana Nicolaie, nu te vei opri numai la o carte a sa.

Pelinul negru a obținut Premiul Revistei Ateneu în 2017, a fost desemnat Cartea Anului conform "Cititorul are întotdeauna dreptate" în 2018 și a fost nominalizat la Premiile Radio România Cultural pentru Cel mai bun volum al anului 2017.

O PASĂRE PE SÎRMĂ

Până în momentul apariției acestui roman, Ioana Nicolaie era cunoscută numai pentru volumele ei de versuri și pentru literatura pentru copii. *O pasăre pe sîrmă* a reprezentat un pas mare de la operele lirice la cele epice, Ioana Nicolaie reușind să creeze o adevărată operă de artă.

Romanul *O pasăre pe sîrmă* este prima operă cu caracter autobiografic a autoarei. Acesta face numeroase referințe la viața sa de studentă.

Subiectul pe care îl abordează

Ioana Nicolaie este și simplu și complicat, în același timp. În linii mari, romanul vorbește despre provocările pe care Sabina, personajul principal, le are de înfruntat în cei patru ani pe care și-i petrece în București, la Facultatea de Litere, puțin timp după îndepărtarea comunismului de la putere. Cu o bursă prea mică, într-o țară unde inflația este la ordinea zilei, Sabina este nevoită să se angajeze în diverse locuri și chiar să întreprindă o afacere în interiorul căminului de studenți.

Pe lângă latura socială, romanul are și o latură romantică. Povestea principală de iubire dintre Sabina și Eman prezintă suferințele și coborârile acestui joc al sentimentelor. În întreg romanul, întâlnim mai multe tipuri de iubire, printre care iubirea maternă, amicală, pragmatică și chiar erotică.

Pentru cei născuți după 1989 sau cei care erau prea mici să înțeleagă cu adevărat ce se întâmpla în jurul lor, evenimentele din acest roman pot fi considerate de domeniul fantasticului. Dar cei care au trăit această perioadă se vor regăsi în roman sub un personaj sau altul. Un roman de ficțiune, dar care poate fi considerat o autobiografie a unei tinere care se luptă cu o lume deloc primitoare, *O pasăre pe sîrmă* are un mesaj puternic, dar accesibil tuturor.

Ana-Maria Pârnu
Clasa a IX-a D
Foto: Cristi ȘERBAN

FERBONIA

de Ioana Nicolaie

”O năzăreală perfect șlefuită despre salvarea Ferboniei. O poveste pentru care a meritat să îndur toate chinurile.”

Ferbonia este un tărâm magic pe care Ioana Nicolaie l-a descris a fi o lume fermecată, în care toți ne-am dori să trăim. În acest tărâm magic, regula de bază este „Nu trece nepăsător pe lângă celălalt.” Datorită acestei reguli, ferbonenii reprezintă o societate de urmat. Aceștia sunt prietenoși și se ajută mereu unii pe alții.

Ferbonia este împărțită pe sectoare, care sunt administrate cât mai bine. Micii ferboneni se pregătesc pentru viitoarele lor profesii: se vor ocupa de îngrijirea lumii lor magice – cu numeroasele sale țevi, fie îi vor amuza pe alții cu năzărelile lor sau vor deveni profesori.

Personajul principal este Fil, un tânăr lipsit de talent. Lucrează ca instalator în sectorul 5. Și-ar dori să năzărească la fel ca ceilalți, dar profesorul Vises îl consideră netalentat, fapt ce îl deranjează pe protagonist. Prietenul său de nădejde este Piper,

un alt fel de animal de companie, pe care l-a descoperit cu Luvia, prietena sa, în urma unei reparații care ar fi dus la distrugerea Ferboniei.

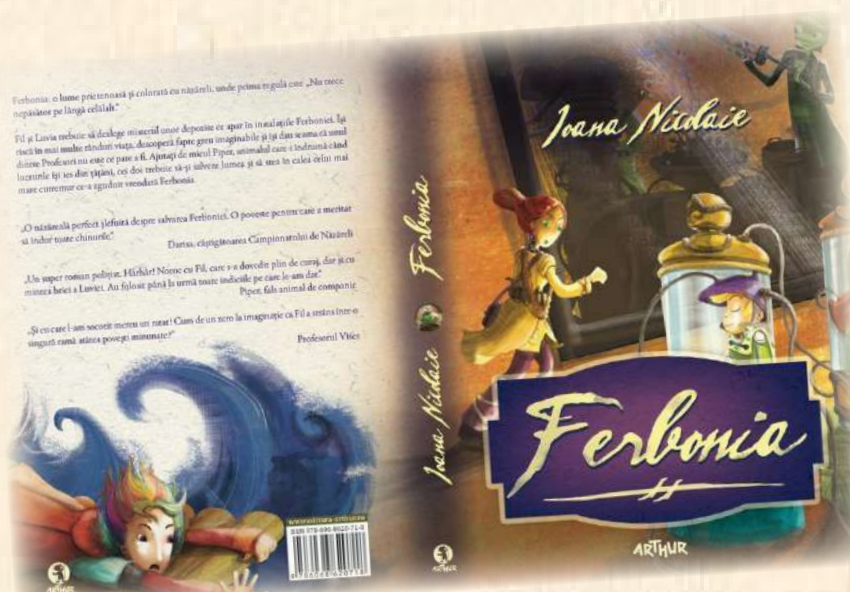
După ce a început Campionatul de Năzăreli, unde participau mulți ferboneni talentați, au loc o serie de evenimente nefericite. Un pocnet electrizează locul,

făcându-i pe ferboneni să se panicheze și să părăsească totul, alergând spre adăposturi. Luvia și Fil încercau să-l slaveze pe Pirpiriul Crax de sub vârtejul care se desfășura deasupra lor. Cei doi săriră peste două punți suspendate pentru a pleca din calea gurii rotitoare, dar Luvia își pierde cunoștința. Fil ajunge pe zidul abia lustruit al unei locuințe, unde rănit, mai poate doar să vadă cum Crax este „răpit” de vârtej.

După ce Luvia ajunge rănită la spital, Fil vrea să afle cine este capul răutăților. El va înfrunta primejdii, făcând tot ce este posibil pentru a o salva pe prietena sa, dar și întreaga Ferbonia.

„Ferbonia” ne învață ce este prietenia adevărată și ce înseamnă să iubești ceea ce faci. Cu evenimente care nu te vor plictisi niciodată, această carte te face să te simți din nou tânăr și să nu mai părăsești universul magic al copilăriei.

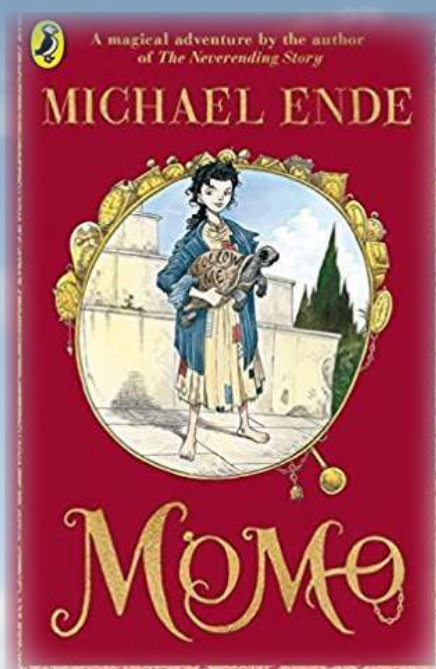
Reina GHEORGHÎȚĂ
Clasa a VIII-a

CRONICĂ DE CARTE

MOMO

de Michel Ende

Există milioane de cărți pe lume. Intrând într-o librărie sau într-o bibliotecă, avem o imensă varietate de cărți din care să alegem. Dar cum este aleasă o carte? Cea mai interesantă copertă, titlul, autorul pot fi criteriile avute în vedere. Cum am ales eu să citească această carte? Un profesor a fost cel care mi-a propus lectura ei.

De obicei, să alegi un lucru durează destul de mult timp. Vă imaginați cât timp pierdeți astfel? Zeci de mii de secunde. Nu e bine deloc. Timpul trebuie economisit și investit doar în preocupări care ne fac plăcere, pe care le facem cu zâmbetul pe buze. În zilele noastre, oamenii își economisesc timpul dar se implică în activități care îi stresează și îi întristează, doar pentru a-și asigura un trai decent.

Același lucru s-a întâmplat și în orașul în care locuia Momo, o fetiță micuță și cam slăbuță, cu bucle negre și zbârlite - parcă neatinse vreodată de pieptene, cu ochi foarte mari și negri. Era cam necăjită, stând mai

mereu desculță și doar iarna purtând o pereche de ghete, primită de pe unde apuca. Nici garderoba sa nu era prea sofisticată, având o rochiță peticită peste tot și un surtuc bărbătesc care îi era cam mare.

Momo locuia într-un amfiteatru vechi, într-o încăpere amenajată pentru ea de către prietenii ei din oraș. Printe aceștia se numără și Gigi Ghidul, un băiat puțin mai mare ca Momo, cu o pasiune nebună pentru spus povești, și Beppo Măturătorul, un bătrânel pasionat de munca sa.

În ciuda condițiilor în care trăia fetița, aceasta avea un talent unic, ascultatul. Felul ei de a te asculta și de a te privi totodată cum povestești făcea să apară în tine un izvor de creativitate. Replica auzită de toți cei care aveau o problemă era *Du-te la Momo!* Cei certați veneau și își spuneau pe rând nemulțumirea în fața lui Momo, care asculta captivată iar aceștia plecau de acolo prieteni, ca înainte de dispută. La fel și copiii din oraș, veneau la amfiteatrul unde locuia fetița și, în mod spontan, le veneau idei noi de joacă, care mai de care mai frumoase.

Și lui Gigi îi veneau idei noi de povești în preajma lui Momo. De multe ori acestea erau făcute special pentru ea, fetița picându-i puțin cu tronc acestuia.

Totul era minunat în acel oraș. Oameni darnici, cu inima deschisă și cu pasiuni împlinite, copii care se întâlneau în fiecare zi pentru a se juca, de-ți era mai mare dragul să îi privești. Și Momo, care, înzestrată cu darul minunat al ascultării, rezolva toate problemele prin simpla sa prezență. Dar totul era prea frumos ca să fie adevărat.

Așa cum toți își câștigă existența din ceva, la fel e și în cazul dom-

nilor cenușii. Ei își câștigă existența din timpul economisit de oameni. Prin economisire înțelegem risipirea timpului. Timp pe care îl petrecem muncind. Nu o muncă făcută din inimă, ci una care ne îndispune. Făcând ce nu ne place, ne petrecem ziua încruntați și nostalgici. Astfel, irosim clipe din viață în loc să ne bucurăm de ele. Și unde credeți că ajunge acest timp? Ei bine, în depozitele domnilor cenușii.

Grav afectată de transformările oamenilor din jurul său, Momo pornește într-o aventură istovitoare pentru a le reda acestora timpul furat.

Această carte a schimbat ceva în modul meu de a gândi. Cu cât înaintam mai mult cu lectura, cu atât făceam asocieri între lumea reală și cea relatată de către autor. Așezarea problemelor de zi cu zi ale adulților în niște pagini de carte, sub forma unei povești văzute din perspectiva copiilor, a fost o surpriză cât se poate de plăcută. Cât de des aud aceștia celebra replică *Nu am timp!* ? De câte ori am amânat o activitate în favoarea alteia? Cum ar fi să muncim fără să ne distrăm puțin? Un program zilnic din viața cotidiană sună astfel: muncă în grabă, mâncat în grabă, mers în grabă, somn cu griji și cât mai puțin, trăirea pe fugă a momentelor frumoase, momente unice care nu se mai întorc.

Nu vreau să mai insist, riscând să repet. Sper că v-am trezit interesul față de această carte și că v-am dat o idee pentru următoarea lectură. Puteți economisi timp acum! Nu mai trebuie să vă pierdeți timpul pentru a căuta cartea perfectă.

Marina BOȘCAN

Clasa a VII-a

Foto: Constantin-Ioan GÂRLEANU

O vară cu Isidor

de Veronica D. Niculescu

La ce se gândește un copil când aude cuvintele vacanță de vară? Ei bine, la orice altceva în afară de pe-

trecutul a mai bine de o lună, departe de casă, într-o pensiune abandonată, cu o pasăre imensă ca cel mai bun prieten.

Pentru Serena, toate acestea sună perfect normal, mai ales dacă acea pasăre e Isidor, un condor. Scânteia dintre ei se aprinde în momentul vizitei Serenei la grădina zoologică din București. Captivitatea lui Isidor îi rupe inima în bucăți Serenei, neputând să-și ia gândul de la el.

Fata hotărăște să sară în ajutorul său, eliberându-l în boltele cerului. Dar ghiciți ce! Condorul nu poate zbura. Așa se ruinează planul unei evadări mărețe. Cum Serena nu are o inimă de gheață, nu suportă ideea de a-l închide din nou, așa că îl ascunde în dormitorul său, de unde vor pleca în câteva zile către Sinaia, unde începe adevărata lor aventură.

Ideea conexiunii dintre oameni și animale este redată în carte ca un leitmotiv, punându-se accent

pe momentele de tandrețe dintre cei doi. De asemenea, mai putem trage concluzia că nu trebuie să fii frumos pentru a găsi o persoană care să te aprecieze și care să te facă să te simți bine în propria piele.

După părerea mea, ar fi fost destul de interesant ca acțiunea să continue și după ce părinții fetei o găsesc în pensiune dar, așa cum ne spune și titlul, întâmplările trebuiau concentrate pe momentele petrecute în vacanță.

O vară cu Isidor a însemnat, pentru mine, o avalanșă de sentimente, am răs și plâns alături de aventurile celor doi prieteni. Parcurgerea acestei cărți mi-a deschis inima către prietenii neobișnuite, iubirea necondiționată, arătându-mi că mai putem găsi, în această lume, frumusețe și sensibilitate.

Terminând cartea, am căutat, asemenea, Serenei, un punct negru pe cer: *Isidor, unde ești?*

Marina BOȘCAN

Clasa a VII-a

Foto fundal: Cristi ȘERBAN

Toate acele locuri minunate

de Jennifer Niven

Această carte reprezintă lectura perfectă pentru cei care vor să înțeleagă cum „funcționează” mintea a doi adolescenți care au întâmpinat diferite probleme.

Toate acele locuri minunate este un roman ce aparține autoarei Jennifer Niven, construit pe iubirea dintre Violet și Finch, personajele principale.

O emoționantă poveste de dragoste despre o fată care învață să trăiască, de la un băiat care vrea să moară.

Theodore Finch e fascinat de moarte și se gândește neîncetat la tot felul de modalități în care și-ar putea pune capăt zilelor, iar Violet Markey trăiește pentru viitor, numărând zilele rămase până la absolvire.

Când Finch și Violet se în-

tâlnesc pe marginea clopotniței de la școală, nu este foarte limpede cine pe cine salvează, iar când devin parteneri într-un proiect, amândoi fac descoperiri mult mai importante: Finch poate fi el însuși numai alături de Violet. Iar Violet numai alături de Finch poate uita de numărătoarea zilelor și poate începe să le trăiască.

Însă, în timp ce lumea lui Vio-

let crește, a lui Finch începe să scadă... Deși se spune (eronat, după părerea mea) că acest roman ar fi o îmbinare între Sub aceeași stea și Eleanor & Park și deși ambele cărți mi-au plăcut enorm atunci când le-am citit, pot spune cu sinceritate că *Toate acele locuri minunate* se află la un cu totul alt nivel, din punct de vedere al poveștii. Scriitura este poetică pe alocuri, foarte sinceră, povestea reușind să te facă să simți toată încărcătura emoțională. Personajele mi s-au părut minunate de reale. Nu au fost eroii tipici, perfecți și lipsiți de griji, ci niște persoane cât se poate de reale, cu probleme pe care trebuie să le înfrunte și câteodată încercate de gânduri nu tocmai plăcute. Toate personajele din acest roman au voci distincte, ceea ce m-a bucurat enorm și m-a făcut s-o admir pe Jennifer Niven.

Atât părinții celor doi tineri, cât și celelalte personaje care au gravitat în jurul lor par foarte reali. Atât de reali, încât regreti că, printr-o magie, nu te poți transpune în carte pentru a lua măsuri împotriva tatălui lui Finch.

Cât despre Finch, el a fost un personaj de care m-am îndrăgostit iremediabil!

În ciuda tuturor întâmplărilor din roman, acest băiat va rămâne în topul personajelor masculine preferate din romanele pentru adolescenți. Am râs cu el, m-am întristat odată cu el... am trăit totul odată cu el.

Theodore Finch este un personaj extraordinar. Suferind de tulburări mentale grave, având perioade în care intră într-o transă de nepătruns, tot ce își dorește este să nu trăiască cu teama că, în ziua respectivă, viața îi va fi oprită în loc. Singura metodă prin care poate scăpa de numărătoarea zilelor de luciditate este sinuciderea. Sau, cel puțin asta credea el, înainte să o cunoască pe Violet. Cu un tată violent, cu o mamă neglijentă, Finch reușește să supraviețuiască, dând dovadă de o inteligență rară, de carismă și de o pasiune pentru muzică incredibilă.

Am citit cartea pe nerăsuflăte și am adorat fiecare pagină.

M-a atras dubla perspectivă din care este narată povestea, pentru că am putut să știu ce gândesc ambele personaje principale și m-am putut

baza pe sentimente clare, resimțite și de mine în șuvoaie de lacrimi, bătaii de inimă și zâmbete.

Din perspectiva mea, cartea este despre cât de mult contează etichetele societății, despre cum să ieși din zona de confort în preajma persoanei potrivite.

Cartea nu beneficiază încă de o ecranizare, însă elevii clasei a XI-a A, din liceul nostru, au realizat anul trecut, în cadrul Concursului interjudețean de book-trailere "MAKE YOUR MOV(I)E!", un minumat trailer pe care-l puteți viziona navigând pe Internet (<https://www.youtube.com/watch?v=n9Njp7wrdb8>).

Amuzantă și ușorică la început, cartea devine un montagne russe al emoțiilor spre sfârșit, și explodează de-a dreptul, în ultimele capitole. Pregătiți-vă șervețelele, o să aveți nevoie de ele!

Narcisa-Giulia ZBÎRCIOG

Clasa a X-a A

Foto: Cristi ȘERBAN

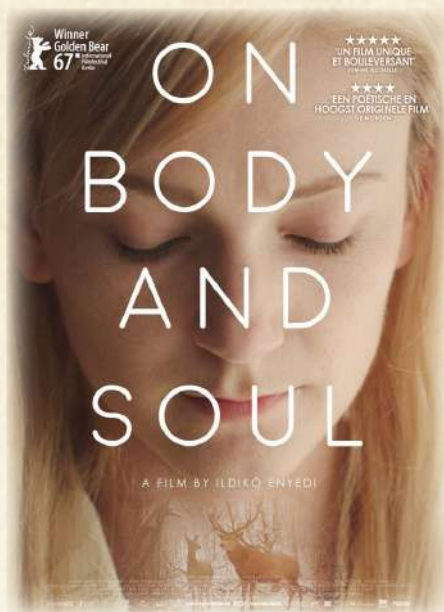
CRONICĂ DE FILM

DESPRE TRUP ȘI SUFLET

Despre trup și suflet este o poveste de dragoste atipică, între doi introvertiți care descoperă, printr-o întâmplare, că au același vis în fiecare noapte. Endre este directorul financiar al unui abator unde Mária este transferată pentru a se ocupa de controlul calității. Un incident intern îl determină pe Endre să aducă un psiholog care să intervieveze angajații. Află astfel că, în fiecare noapte, ei doi visează același vis. Ceea ce la început părea să fie o întâmplare, se transformă într-o frumoasă poveste despre emoție și iubire dar, mai ales, despre doi oameni care învață să-și exprime adevăratele sentimente, în ciuda barierelor pe care și le-au impus ei înșiși.

Despre trup și suflet / On body and soul (titlu original: *Teströl és lélek*), producție ungurească, marea câștigătoare a Festivalului Internațional de Film de la Berlin 2017 și a celei de-a 10-a ediții Sydney Film Festival, cel mai important festival de film din Australia, reprezintă spectaculoasa revenire a regizoarei Ildikó Enyedi pe scena internațională a cinematografului europene, după 18 ani de absență.

Regizoarea îi conturează pe cei doi protagoniști în lumina autoizolării, a confortului specific tipului uman introvertit și își extinde viziunea în planul visului în care teama de a descoperi iubirea se lasă umbră de libertatea pe care un cerb și o căprioară, reprezentându-i simbolic pe cei doi, le dețin. Astfel, Mária (Alexandra Borbély) și Endre (Géza Morcsányi), oameni simpli în aparență, dar de o

complexitate profundă, ascunsă în spatele gesturilor retrase, se apropie încet, se resping din teama de a se îndepărta de lejeritatea vieții trăite în singurătate, iar apoi se regăsesc, aceste etape, rediate prin momente diverse, emoționante, conturând o poveste de iubire ce se vrea plasată dincolo de trup, afiliată abisului sufletesc.

Viziunea creatoarei conduce către poetic, esență și ideea că niciunul dintre noi nu este cu adevărat întreg până nu își găsește jumătatea. Aceasta creează eroii principali după tipare mai puțin cunoscute, femeia fiind dominată de un comportament infantil și o memorie cu o capacitate impresionantă, iar bărbatul, trecut de prima tinerețe, cu o pareză la mâna stângă, poartă în el acceptarea pe care și-o aduce suferința, regretul omului

care și-a pierdut integritatea fizică și care acum a înțeles ce înseamnă asta, acest lucru dezvăluindu-i greutatea înțelesului aparenței.

Dincolo de cadrul predominant straniu, abatorul de vaci care creează o atmosferă tristă, reliefată și de expresiile celor doi, se nasc emoția și necunoscutul iubirii ce se dorește a fi descoperită.

Misterul, capacitatea de a vorbi dincolo de cuvinte și a simți dincolo de rostirea acestora, privirile exprimând ceea ce puținele replici nu reușesc, toate acestea cuceresc iremediabil publicul.

On Body and Soul este un film despre „doi oameni conectați într-un mod uimitor. Juriul s-a îndrăgostit de acest film nu doar pentru măiestria cu care este făcut, ci, mai ales, pentru că ne amintește de un cuvânt pe care îl folosim cu prea mare ușurință în ziua de azi: compasiunea”. (Paul Verhoeven)

Claudia OPREA
Clasa a XI-a D

CRONICĂ DE CARTE

Castelul de sticlă
de Jeannette Walls

Opera „Castelul de sticlă” este diferită de tot ce am citit până acum, fiind genul de carte care îți rămâne, obsedant, în memorie. Nu este vorba despre o poveste de dragoste adolescentină, nu este vorba despre magie, cavaleri sau prințese, ci despre o familie atipică, mama, tata, și cei trei copii, care trăiesc neconvențional, fără reguli, făcând din tot o mare aventură.

Autoarea, Jeannette Walls, care este unul din cei trei copii, și-a așternut pe hârtie tulburătoarea sa copilărie, împletind drama cu umorul fin. Plină de curaj, aceasta nu se jenează de trecutul ei, dimpotrivă, îl înfruntă, fără dedesupturi sau retușuri. Cu toate că noi, ca și cititori, tindem să judecăm și să simțim furie și dezgust la adresa anumitor personaje în diferite scene, Jeannette scrie cu multă dragoste, tandrețe și afecțiune. Cartea este scrisă simplu și cu impact, fără multe metafore, dar presărată cu imagini ce greu le poți scoate din minte după ce au fost vizualizate. Sincer, articile literare nici nu și-ar avea rostul, deoarece esențialul este atât de bine surprins, concis făcând astfel textul ușor de citit.

Soții Walls au o viziune despre viață pe care nu am reușit să o înțeleg, și cu atât mai puțin, să o accept. Aceștia refuză să aibă un trai normal. La începutul romanului acțiunea este plăcută, mutări nenumărate, seri dormite sub cerul liber, descoperirea naturii. Copiii nu vedeau o problemă în asta fiind captivați de aventura pe care o trăiau.

Tatăl, Rex, un bărbat carismatic și extrem de inteligent, îi învață pe micuți fizică, istorie, le dăruiește stelele de pe cer de ziua lor și recurge

la modalități dure de a-și învăța copiii cum să fie independenți, uniți și fără temeri. Ca de exemplu, Jeannette nu știa să înoate, iar pentru a se asigura că la sfârșitul zilei fata lui o să învețe, tatăl o aruncă în apă, nu o dată, ci de mai multe ori, ea fiind nevoită să se zbată pentru a ieși la suprafață. Mama, o artistă, mereu obosită și visătoare, nu își respectă atribuțiile aferente unei mame. Nu le gătea, nu îi spăla, nu vorbea cu ei și de cele mai multe ori lua de la gura copiilor pentru ea. Uneori se înscriau la școală, dar nu mereu, mama îi învăța să citească, iar tatăl matematică. Însă nu doar atât. Tatăl a avut grijă ca ai lui copii să știe codul Morse, să folosească o armă și să arunce drept la țintă cu un cuțit.

Drama începe abia când Rex își pierde toate nopțile bând, nu mai aduce bani în casă, iar mama devine mai neputincioasă ca niciodată. Copiii sunt dur afectați de toate lipsurile și

în ciuda condițiilor de acasă, învață la școală cum pot. Rând pe rând, pleacă fiecare de lângă părinții care, nici la vederea plecării copiilor lor, nu se dezminț. Cu toate acestea, în ochii lui Jeannette, tatăl ei a fost un erou. I-a promis că vor construi un Castel de sticlă, iar pe parcursul călătoriei lor, adunau resurse pentru visul lor. Bineînțeles, acesta nu s-a realizat niciodată. La final, aproape toți copiii familiei Walls vor fi fericiți și împliniți, fiecare cu un mod diferit de viață, unii comuni pe scara socială, alții devenind chiar „oameni respectabili”. Niciunul însă nu a uitat de părinți, care refuzau orice ajutor material din partea acestora. Cartea este bestseller în mai multe țări și beneficiază de o ecranizare, realizată în 2017: *The Glass Castle* (2017), regia Destin Cretton, distribuția: Brie Larson, Woody Harrelson, Naomi Watts, Ella Anderson.

În iunie 2017, echipa Pi Marker de la Liceul Teoretic *Ioan Slavici*, formată din elevi ai clasei a X-a A, a obținut premiul II la Concursul interjudețean de book-trailere „MAKE YOUR MOV(IE)”, realizând un trailer după romanul *Castelul de sticlă*. Trailer-ul poate fi vizionat pe Internet: <https://www.youtube.com/watch?v=CNt0C-L2rt8>.

Georgiana IRIMIA
Clasa a X-a A

Foto fundal: Cristi ȘERBAN

Pădurea norvegiană

de Haruki Murakami

Romanul *Pădurea norvegiană* are ca fond atmosfera social-politică agitată a anilor '60. Naratiunea reflectă momente de o intimitate emoțională răscolitoare. Povestea lui Toru Watanabe urmărește firul implicațiilor psihologice născute din dragostea imposibilă pentru iubita prietenului mort. Trebuie să recunosc faptul că acest personaj m-a fascinat de-a dreptul. Este adevărat că este un tip care, chiar dacă pentru cei din jurul său pare bizar, are niște principii clare definite. Acesta este de fapt unul dintre motivele pentru care reușește să atragă atenția unor oameni care îi schimbă viața. Toru Watanabe a fost pentru mine genul de personaj masculin de care te-ai putea îndrăgosti. Acel gen de bărbat pe care ți-ai dori să-l salvezi, dar în același timp, acel tip de bărbat care se poate salva și singur. Totul se petrece pe fundalul unor episoade marcate la tot pasul de scene emoționante. În carte nu simți în niciun moment o notă ștearsă, melancolică și nici străfulgerarea unei săbii de samurai, senzații la care te aștepti când citești o carte japoneză.

Cartea debutează cu o introducere în atmosfera destul de oc-

cidentalizată din capitala Japoniei, în tumultuoșii ani '60. Se revine la un portret mai detaliat al lui Naoko, iubita celui mai bun prieten al lui Watanabe, Kizuki, a cărui sinucidere o transformă pe Naoko într-o umbră. În paralel cu imaginea ei, de tânără ce parcă nu mai aparține acestei lumi, se conturează figura plină de vitalitate a lui Midori, colega cu care Watanabe își petrece duminicile.

Din punctul meu de vedere, romanul lui Murakami este genul de carte pe care nu o poți lăsa din mână și care te lasă cu un milion de întrebări.

Cartea lui Murakami este încadrată drept un roman de dragoste, însă eu l-am perceput mai mult ca pe un roman în care ni se prezintă puterea destinului, fiind construită o poveste despre pierdere și regăsire, despre alegerea noastră de a lăsa fantoma trecutului să creeze un viitor atât de incert, încât niciun reper nu mai este identificabil.

Pădurea Norvegiană beneficiază de o ecranizare care a avut premiera la peste două decenii de la apariția romanului. În general, filmul a primit recenzii pozitive, însă romanul e cel ce m-a fascinat.

Un roman al voluptății amare a amintirilor, *Pădurea norvegiană* nu urmează un curs strict cronologic, personajul-narator al lui Murakami descinde sau escaladează scara memori-

HARUKI MURAKAMI

Pădurea
norvegiană

ei într-o ordine dictată de inflexiunile sufletești de moment. De la o primă amintire a unei plimbări în pădure cu Naoko, ajunge în vremea când era student la Universitatea din Tokyo, povestind întâmplări din viața de cămin, despre mediul universitar.

Stilul autorului mi s-a părut impresionant, alert și halucinant pe alocuri. Firul narativ m-a captivat, dialogurile au avut și puțin umor, iar descrierile mi s-au părut echilibrate, cu desfășurări previzibile de acțiune și cu o simbolică ușor de descifrat.

Cum se termină povestea de dragoste a lui Watanabe, cu cine rămâne și ce se întâmplă cu Naoko și Midori, vei afla dacă vei citi cartea. Este o poveste care mi-a plăcut, deși finalul nu a fost cel la care mă așteptam.

Concluzionând, nu pot decât să vă recomand să citiți acest roman de iubire, presărat cu puțină dramă.

Narcisa-Giulia ZBÎRCIOG
Clasa a X-a A
Foto: Cristi ȘERBAN

ȘI AM PRIVIT CU TOTII SPRE CER

de Tommy Wallach

Poveștile apocaliptice nu sunt preferatele mele, însă această carte v-o recomand cu încredere. Nu am avut cum să nu iau în seamă referința de pe copertă făcută de Kirkus Reviews: „O poveste incitantă care va scoate la iveală filosofii din tinerii cititori.” Chiar așa este.

Narațiunea se țese în jurul celor patru tineri care dau titlurile capitolelor: Peter, Eliza, Anita și Andy. Poveștile lor de viață se întrepătrund și sunt influențate de apariția unui obiect cosmic numit Ardor care amenință să lovească pământul. Iminente distrugere a pământului îi determină pe acești liceeni să-și revizuiască viața.

Peter este un sportiv de succes care se teme să nu-și irosească viața cu un joc și să rateze scopul real al vieții. Acest semn de întrebare este ridicat de profesorul de istorie, domnul McArthur, în cadrul unei discuții despre o victorie à la Pirus. Peter este figura luminoasă care răzbate în acest roman. Afectat de pierderea fratelui mai mare, tânărul se transformă în protectorul surorii mai mici, o adolescentă rebelă care stătea în compania unor tineri dubioși. Vrea să repare și răul pe care i l-a pricinuit Elizei pe care a sărutat-o, deși avea prietenă, lucru care a dus la distrugerea reputației Elizei. Primul pas pe care îl face este să încheie relația pe care o avea cu prietena lui, o fată foarte frumoasă și populară.

Eliza este pasionată de fotografie, pasiune pe care o pune în valoare publicând cele 25 de fotografii preferate pe noul ei cont de Tumblr, intitulat A sosit apocalipsa. Eliza aștepta cu nerăbdare să termine liceul și să părăsească orașul Seattle. Adolescenței îi era teamă că asteroidul va

distruge pământul fără ca ea să trăiască adevărata dragoste. Între prezent și sfârșitul lumii nu avea să mai fie nicio persoană care s-o iubească și nicio persoană pe care s-o iubească. Era cea mai deprimantă constatare. Era condamnată: mama o părăsise pentru a-și urma iubirea în Hawaii iar tatăl își trăia ultimele clipe din viață înainte de a fi răpus de o boală incurabilă.

Anita este o tânără cu o viață aparent perfectă: bogată, ambițioasă, isteată. Este deja admisă la o universitate de prestigiu, dar simte că pentru ea nu asta înseamnă viața. Complo-tează cu Suzie O. să-i pună la încercare pe părinții ei. Îi minte că obținut o notă mică la un test la matematică, lucru care i-ar compromite admiterea la universitate. Reacția părinților o determină să plece de acasă și să facă lucrul pe care și l-a dorit cel mai mult: să cânte. Nimeni nu ar fi crezut că Anita va face echipă cu cel mai trândav elev al școlii: Andy.

Andy era considerat un ratat care nu era obsedat de viitor. Însă, lumea s-a grăbit să-l eticheteze. Într-adevăr, orele îl plictiseau și nu de puține ori era trimis la consiliere la Suzie O. pentru că avea un comportament inadecvat. Cea care îi descoperă calitățile este Anita. Cei doi pasionați de muzică compun împreună piesele: Bloodless Love, Save it, Seduce me și Countdown pe care intenționează să le cânte la marea petrecere de la Sfârșitul lumii. Andy este îndrăgostit de Eliza și a compus piesele gândindu-se la ea. Nu îndrăznește, însă, să-i mărturisească dragostea. E oare dragoste adevărată sau dorința de a duce la bun sfârșit un lucru? Andy a pariat cu Bobo, cel mai bun prieten al lui, că o va cuceri pe Eliza înainte de sfârșitul lumii.

Între cele patru personaje: Peter, Eliza, Anita, Andy există o legătură pentru care Andy folosește un concept lansat de Kurt Vonnegut în *Leagănul pisicii*, karass, care desemnează un grup de oameni care au un legământ spiritual. Elevii de la Hamilton participă la o manifestație interzisă pentru a protesta împotriva măsurilor draconice luate de administrație. Peter nu avea de gând să participe dar realizează că sora lui lipsește de acasă și este sigur că o găsește acolo. La manifestație o găsește pe Eliza care a venit să immortalizeze momentul. Peter vrea să-i mărturisească dragostea dar intervenția forțelor de ordine duce la arestarea mai multor tineri, printre care se află și Eliza și Misery, sora lui Peter. Peter se simte vinovat și își aruncă toate trofee și medaliile obținute. Nu mai poate dormi, Ardor îl obsedează. Eliza reușește să-i trimită o fotografie cu locația în care sunt închiși. Peter, Andy și Anita ajutați

de niște hipioți pichetează închisoarea. Tinerii sunt eliberați în cele din urmă. Momentele grele prin care au trecut îl determină pe Peter să-și mărturisească dragostea și credința. Andy a câștigat pariul, reușind să o sărute pe Eliza, însă nu a realizat că astfel a rănit-o pe Anita, care era îndrăgostită de el. Mai erau câteva zile până la coliziunea dintre Ardor și Pământ. În Seattle se instalase haosul: alimentarea cu electricitate a fost întreruptă, alimentele au fost raționalizate, era interzisă

părăsirea locuinței după anumite ore. Aceste măsuri au dus la degradarea comportamentului uman: magazinele au fost vandalizate, locuințele incendiate. Nu mai exista nicio autoritate. Bobo o ținea captivă pe Misery, Peter reușește să o elibereze pe sora lui dar este torturat de Bobo și rănille îi provoacă moartea. Chiar dacă sunt îndurerați, prietenii lui participă la petrecerea de la sfârșitul lumii. Andy și Anita își împărtășesc dragostea și cântă împreună. Eliza ține un discurs la

petrecere și îl regăsește pe tatăl ei, pe care-l considera mort. Eliza se gândea la tot ce ar fi putut realiza în viață. Oare prietenii ei se gândeau la aceleași lucruri? Se întreba cum ar fi viața ei, dacă ar exista o a doua șansă. Această experiență o va determina să fie mai bună? Ținându-i de mână pe Andy și Anita, Eliza a simțit prezența lui Peter care se ruga pentru iertare, pentru îndurare, pentru milostivire.

Prof. Gabriela PRICOP

Zi după zi de David Levithan

Te-ai gândit vreodată că în lumea asta mare există persoane diferite de noi? Care, poate, trăiesc în fiecare zi o altă viață, diferită? Aceasta este viața unui adolescent / unei adolescente care s-a denumit ca fiind A. S-a născut în corpul unei persoane iar a doua zi deja era în corpul alteia. La început, credea că așa trăiește toată lumea, până a realizat că doar el este diferit. La vârsta de 16 ani, A. se trezea în fiecare zi într-un corp diferit, încercând să trăiască zilele din viața altora într-un mod normal, așa cum ar fi făcut acele persoane, fără a se implica afectiv, pentru că știa că a doua zi se putea trezi la 1000 km distanță de persoanele pe care le întâlnea. A. era deja obișnuit cu tot ce însemna viața pe care o trăia. Își punea alarme la ore fixe pentru a ști când trebuia să plece acolo unde s-a trezit și să aștepte să se trezească într-un loc cu totul diferit. Nu existau excepții, se putea trezi în corpul oricui, de la adolescenți cu o viață normală până la unii cu diferite dizabilități.

Până când, într-o zi, s-a trezit în corpul unui băiat, Justin, care era iubitul lui Rhiannon, o fată care l-a făcut pe A., pentru prima dată, să își dorească să mai rămână încă o zi lângă aceasta. Rhiannon i-a oferit o zi așa cum nu trăise niciodată și a descoperit în ea o lumină pe care nu

o mai întâlnise. Dar va putea aceasta să-l iubească în orice formă ar fi? Oare putea să înțeleagă că el este real, că are sentimente și își dorește doar să o mai vadă, pentru a simți fericirea din nou?

Faptul că împrumută pentru o zi viața unei persoane de vârsta sa, l-a făcut să realizeze cât de important este să îți trăiești clipa, prezentul. În următoarea zi se putea trezi la mii de km distanță, departe de persoanele pe care le cunoscuse ziua trecută. Doar gândul că nu mai poate fi aproape de Rhiannon îl făcea să fie din ce în ce mai determinat, să se implice și să facă bine în viața fiecărui adolescent în care se trezea. Voia să lase urme, să își marcheze existența și să se simtă viu, doar printr-un cont de Instagram plin de poze semnificative.

Dacă ați fi în locul lui A., ați face orice pentru a petrece încă o zi cu persoana iubită? Ce ați face în momentul în care ați afla că nu sunteți singuri în asta? Dar dacă ați fi în locul lui Rhiannon, ați lăsa un corp de 100 de kg să stea în fața iubirii voastre? Sau ați ignora fațada și ați privi interiorul? Ați putea face asta cu toată lumea de față? Romanul *Zi după zi* are un mesaj cu un mare impact asupra adolescenților. Dragostea nu ține doar de trăsăturile fizice, iar sacrificiile pe care oamenii le fac pentru a-și îndepli-

ni scopurile sunt nenumărate. Autorul a surprins în carte foarte multe pasaje cu rol moralistic, care ies în evidență și prezintă nenumărate semnificații: cum o faptă bună poate schimba în bine ziua unei persoane, cum dragostea înseamnă sacrificiu și cum tot ce se întâmplă în viață reprezintă o lecție foarte importantă.

Vă recomand romanul *Zi după zi*, de David Levithan, un motiv în plus pentru lectura sa fiind chiar ecranizarea acestuia, în viitorul apropiat.

Georgiana IRIMIA

Clasa a X-a A

Foto fundal: Cristi ȘERBAN

Muzica e viața mea!

1. Când ți-ai descoperit talentul muzical?

Cânt de când mă știu, probabil eram micuță, aveam 2-3 ani, și îmi aduc aminte că mama îmi cânta melodii pentru copii, iar eu îi ceream în continuu să cânte, ca eu să pot cânta cu ea. Mai târziu, am început să mprovizez spectacole cu o varietate de numere de teatru și muzică, schimbam ținute și aveam chiar și spectatori: păpușile, stăteau nemișcate Era mai greu cu câinii și pisicile de prin curte care nu prea mă ascultau și îmi stricau numărul. Deci, cânt de când mă știu !!!

2. Ce reprezintă pentru tine muzica? O pasiune, o plăcere, sau un mod de a le face pe plac părinților?

Muzica am simțit-o de mică, deci nu a fost cazul să le fac pe plac părinților, din contră, ei m-au încurajat și m-au pregătit așa cum au putut mai bine. Muzica mă definește, este ceea ce simt, ce vreau și mă ajută să văd lumea altfel.

3. Care a fost prima emisiune televizată la care ai luat parte și cum a fost această experiență pentru tine?

Prima emisiune televizată.... hmm, păi să vedem, cred că prima

oară când am apărut la TV a fost la Mamaia Copiilor. Aveam 5 ani și era o transmisiune în direct, pentru că vezi, e o mare diferență dintre emisiunile înregistrate și emisiunile în direct. Cred că am avut emoții, dar nu emoții pentru mine, ci pentru una dintre dansatoarele mele care avea un rol de păpușică și trebuia să iasă dintr-un cadou imens. Îmi era frică că ea nu va ieși de acolo, deoarece toată coregrafia era legată de această păpușă. Apoi au urmat NEXT STAR, KID SING, NEATZA CU RĂZVAN ȘI DANI, RĂI DA BUNI, ANTENA STARS, KANAL D, TVR, etc.

4. Ești privită diferit de către colegii tăi?

Probabil da, sunt privită altfel... dar sincer, mă consider și mă comport la fel ca toți copiii de vârsta mea, poate puțin mai curajoasă și mai plină de viață, poate puțin mai încrezătoare și mai puțin răutăcioasă, ce să spun? Nu are importanță pentru mine dacă sunt admirată sau învidiată.

5. Te-ai gândit la ideea de a lansa pe piața muzicală o piesă?

Momentan fac parte dintr-un proiect care se numește "PLANETA VESELĂ" și vom lansa în curând nu doar o melodie, ci vom face un CD cu muzică pentru copii. Este un proiect ambițios creat de copii pentru copii. Sunt foarte multe vedete implicate în acest proiect. Momentan nu pot să vă dezvălui mai mult, dar ne puteți urmări pe pagina de facebook și pe canalul de youtube PLANETA VESELĂ.

6. Ai avut ocazia de a cânta cu artiști cunoscuți de la noi din țară? Dacă da, care sunt aceștia?

Artiști am cunoscut foarte mulți dar de cântat, am cântat doar cu Mihai Trăistariu. Această colaborare cu Mihai a fost în urma unui concurs în care am câștigat PREMIUL MIHAI TRĂISTARIU. Acest premiu era de fapt o colaborare, o melodie în

duet cu artistul și prezentarea acestei melodii în diverse programe TV.

7. Care sunt concursurile la care vei participa în perioada ce urmează?

În următoarea perioadă nu voi participa la niciun concurs deoarece sunt foarte ocupată cu realizarea proiectului despre care am precizat mai sus. Înregistrăm și filmăm melodii noi și ne pregătim pentru spectacolele live ce vor urma în curând, ce necesită foarte multă muncă și implicare. În ceea ce privește concursurile, sunt de părere că nu premiile contează, ci apropierea sufletească față de publicul care te aplaudă și îți transmite energie pozitivă.

8. După cum bine se știe, ești posesoarea titlului de "Grand Champion of the World". Ce a însemnat pentru tine această experiență?

Titlul de Mare Campion al Lumii este unul dintre trofee mele preferate, mai ales că a fost cea mai grea dar și cea mai frumoasă experiență pe care am trăit-o până acum. Era un vis imposibil să mă calific în finala

Zodia Elevului

acelui concurs la care au participat 62 de țări și peste 1500 de concurenți. Acolo toată lumea e precisă, punctuală și mai presus de toate, CORECTĂ. A fost un premiu câștigat prin multă muncă și ambiție, care mi-a dat încredere. Cel mai emoționant moment al premierei a fost cel în care am auzit : "premiul de campion mondial la secțiunea actorie merge la Giada Giardinelli from Romania!"

9. Care este țelul pe care vrei să-l atingi în domeniul muzical?

Nu știu dacă am un țel în ceea ce privește muzica, dar cred că Dumnezeu are un plan cu fiecare dintre noi, și dacă el crede că eu trebuie să devin o stea așa cum îmi doresc, probabil așa va fi.

10. Cine și ce te-a ajutat în parcursul tău muzical?

Alături de mine au fost din totdeauna părinții mei, bunicii, profesorii care m-au pregătit și, nu în ultimul rând, dorința mea de a persevera și de a-mi urma visurile.

11. Care este rețeta succesului în domeniul muzicii?

Nu este o rețetă perfectă a succesului. Este doar dorința de a reuși, dorința de a demonstra și ambiția de a ajunge acolo unde visezi. Toate acestea sunt bazate pe multă muncă, perseverență și dăruire... și, aș mai adăuga, un gram de noroc.

Mara AGAPIE,
Alexandra CORCOZ
Clasa a IX-a D

Foto: Giada GIARDINELLI

CREDE ÎN VISUL TĂU!

Interviu cu interpretul MIHAI TRĂISTARIU

Rețeta succesului: Speră, muncește, crede în visul tău și... ieși în lume să te descopere cineva!

1. Când și în ce circumstanțe ai descoperit pasiunea pentru muzică?

Eram în liceu. Voiam să devin cosmonaut. Și totuși, am auzit într-o zi la radio o voce uimitoare. Era Mariah Carey. Am studiat-o, am analizat-o pe toate părțile și ... uite așa m-am apucat să cânt. La început mai mult în joacă ... până am realizat că-mi place prea mult ce fac ... ca să nu mă dedic o viață întreagă acestei profesii: cântatul.

2. Știu că ai terminat Facultatea de matematică. Dacă nu ai fi ales muzica, ce altă carieră ai fi urmat? Cosmonaut, prof de mate, cercetător ...

3. Ce reprezintă muzica pentru tine?

La ora asta e deja un mod de viață. Tot ce e acum în viața mea se învârtă în jurul muzicii. Excursiile mele, tabere cu elevii mei de la școala de muzică, hoteluri, concerte, restaurante, prietenii... Toate au apărut în acest context: muzica.

4. Cine și ce anume te-a ajutat în acest parcurs muzical?

Ambiția mea. Voința. Dorința de a reuși în viață. De a fi important.

5. Care este cea mai frumoasă amintire din cariera ta muzicală ?

Eurovision 2006. TORNERO încă se difuzează pe afară. Anul trecut am avut 5 concerte internaționale. Străinii încă mă cheamă și mă apreciază.

6. Ești considerat cea mai bună voce masculină din România. Cum reușești această performanță vocală și cum o menții? Faci zilnic vocalize, ai grijă într-un mod deosebit de vocea ta?

La începuturi aveam o grijă exagerată. Am realizat în timp că vocea trebuie doar să se odihnească. Nu

trebuie stresată. La ora asta nu fac nimic special. Repet uneori și... am grijă să nu răgușesc. Mănânc zilnic miere de albine ca să-mi ung glasul. E singurul tratament.

7. În ceea ce privește experiența EUROVISION, ești unicul care a adus punctaj maxim pentru România. Cum ai reușit? Vei mai participa la Eurovision?

A fost un vis atunci. Încă mi-a rămas acea poftă de a reveni pe scena Eurovision. De asta am parti-

cipat în acest an, pentru a IX-a oară, la SELECȚIA NAȚIONALĂ. Da, voi mai participa. Nu mă las până nu câștig din nou! Tot ce-mi trebuie e... o piesă pe măsură.

8. Știu, din puțină mea experiență, că în timpul transmisiunilor live, pot să apară și situații neprevăzute. Ți s-a întâmplat? Dacă da, cum ai trecut peste ele?

Odată, eram în concurs, la Festivalul MAMAIA. Microfonului meu i s-a oprit bateria. Eram în direct. Am cântat o strofă întregă fără

să se audă nimic. Oamenii strigau din sală: MANEVREEEE. A fost... comic. Dar ... așa a fost să fie... Treci peste, pentru că trebuie să-ți intre bine în cap că nu are nimeni nimic cu tine.

9. Ne-am cunoscut la un concurs, unde tu erai jurat, iar eu am câștigat Premiul "Mihai Traistariu". Cât de greu este să fii jurat, să faci parte din juriu în concursurile pentru copii și să mulțumești pe toată lumea?

Deja nu mi se mai pare greu. E o rutină. Pur și simplu trebuie să fii sincer. Trebuie să te străduiești să fii obiectiv și să nu te lași influențat de nimeni și de nimic. E adevărat, însă, că orice jurat are gusturile lui. Mie, spre exemplu, îmi place o voce sensibilă și foarte tehnică. Am întâlnit jurați care adoră să vadă show pe scenă. Vorba aia : "fiecare... cum îl doare!" În final, ar

trebui ca cel mai potrivit să câștige. În unele dăți nu iese cine merită și aici ... vorbim de acele accidente de juri-zare, unde ... fie sunt diverse influențe din partea părinților pentru anumiți jurați... fie sunt diverse prietenii neștiute de noi... Și, uite-așa, te trezești că îți ia locul... cineva mai slab pregătit. Totuși, o carieră nu stă în aceste premii. Ambiția și dorința de a reuși sunt elementele cheie care te vor face vedetă.

10. Ce sfaturi ai pentru tinerii artiști care își doresc o carieră muzica-

lă ?

Să cânte mult! Și să alerge peste tot. Să se facă auziți, văzuți, etc.

11. Ce ne poți spune despre școala ta de muzică? Predai personal lecții elevilor tăi? Ce se studiază la Academia Ementii ? De unde provine această denumire?

Da, predau și eu. Și mai am două profesoare. E superb la școală. Abia aștept să stau față în față cu elevii mei, în fiecare duminică! Am împlinit deja 4 ani. Denumirea? E simplu! M & T (Mihai și Trăistariu) = M and T = eMenTi

E un joc de litere.

12. După părerea ta, există o rețetă a succesului?

Da. Una singură. Speră, muncește, crede în visul tău și... ieși în lume să te descopere cineva! Nu sta în casă. Nu cânta doar în baie sau la orele de canto. Mergi la concursuri! Bagă-te în spectacole! Du-te la X Factor sau VOCEA ROMÂNIEI. Afirmă-te! La un moment dat, Dumnezeu îți trimite pe cineva.

Reporter: Giada GIARDINELLI

Clasa a V-a

Foto: Mihai TRĂISTARIU

Giada GIARDINELLI

Între autoritate și indulgență

Sunt un părinte normal, îmi tot repet de câteva zile de când am primit ca temă de gândire redactarea

acestui articol. Și apoi, cui i-ar folosi experiența mea în această ipostază? Nu am făcut și nici nu fac mai mult decât trebuie. Și totuși, ce aș puncta, ce mi s-ar părea interesant, ce am observat că mă diferențiază de alți părinți? Vara trecută am citit o carte. Se numește "Copilul invizibil" de Gaspar Gyorgy. În introducere, autorul spune așa: "Parentajul nu este despre a-i salva pe copii, ei nu au nevoie de asta. Parentajul este despre a te salva, vindeca și elibera pe tine, ca părinte sau îngrijitor, de suferința psihologică și emoțională dobândită de-a lungul anilor."

Fără să conștientizez acest fapt, am procedat așa ani la rând. Pentru a-mi putea înțelege copilul, mă conectez cumva cu copilul din mine.

Retrăiesc frânturi din copilăria mea pentru a putea menține o legătură

adevărată cu Răzvan. Așa realizez că toate greșelile, stupidenziile de peste zi îmi sunt cunoscute. Nu sunt mândră de ele, dar nu mi se mai par atât de dramatice. Dacă fiecare părinte sau profesor ar avea aceste momente de sinceritate absolută, cred că am fi mai apropiați, mai conectați cu cei mici. Autorul citat mai sus, adaugă: "Copiii crescuți de părinți imperfecti, dar conștienți de sine și de nevoile de dezvoltare ale ființei umane devin adulți care practică prețuirea de sine, au încredere în cei din jur, iar siguranța relațională îi ajută să fie autentici, creativi și recunoscători. În timp ce copiii crescuți exclusiv cu recompense și pedepse ajung să devină adulții cei mai dificili din punct de vedere relațional."

În relația cu fiul meu, întotdeauna mi-am recunoscut imperfecțiunile și i-am tot repetat că, din orice ni se întâmplă neplăcut, avem ceva de învățat. Îmi aduc aminte când era micuț, avea patru sau cinci ani, am mers la o mănăstire și i-am explicat că ne putem ruga pentru ceva. După ce am ieșit, l-am întrebat la ce se gândise, iar el mi-a răspuns timid: *Să fii deșteaptă! Păi de ce???... am întrebat eu uimită. Pentru că mereu îmi spui: "Dacă eram deșteaptă, nu făceam asta!"* Cam asta ar fi cu imperfecțiunile asumate, într-un stil mai amuzant.

Ce mai sudează o relație cu un copil? IUBIREA! Iubirea aceea pură, necondiționată de nimic, care aproape te doare și pentru care nu aștepti nimic în schimb.

Pentru a înțelege mai ușor un copil, avem nevoie de câteva cunoștințe despre dezvoltarea

creierului pe care ne-o putem imagina ca pe o casă în construcție. Partea inferioară este responsabilă de apariția emoțiilor puternice (frică, furie, tristețe, dezgust, uimire, bucurie). Partea superioară îndeplinește funcții mai sofisticate (precum gândirea, abilitățile lingvistice, scrisul, cititul și aritmetica). Există în această zonă o arie care se dezvoltă mai târziu, ajun-

gând la maturitate în jurul vârstei de 24 – 25 de ani. Printre responsabilitățile acestora, găsim gestionarea emoțiilor, capacitatea de a lua decizii și de a planifica obiectivele de viață, anticiparea consecințelor, înțelegerea de sine în raport cu ceilalți, flexibilitatea și adaptarea, empatia, moralitatea. Și dacă tot am vorbit de o casă, să nu uităm și de sistemul ei de apărare, amigdala, care la copii se activează mai des și mai intens decât la adulți.

Prin urmare, nu putem să pretindem de la un copil să vadă lumea ca un adult. Scopul nostru, al părinților și al profesorilor, trebuie să fie acela de a-i ajuta pe copii să ajungă la această maturitate.

Așa că alegerea între autoritate și indulgență în relația cu un copil este ca un dans în care nimeni nu știe ce melodie va urma și face eforturi să se adapteze ritmului. Bineînțeles că cel care conduce este adultul, dar poate lăsa impresia și copilului că este la "putere".

Loreta GHERGHINOIU
părinte

Foto: Loreta GHERGHINOIU
Grafică: Ana-Maria BĂLAN

THE MAN IN THE MIRROR

Stop Bullying

Cuvântul "Bullying" nu are o traducere exactă în limba română, dar îl putem percepe ca pe un act comportamental îndreptat spre rănirea fizică sau psihică a unei persoane.

Fiecare dintre noi cunoaște acest fenomen ce este întâlnit în special în școli, mai exact în curtea școlilor, care este acest micro-univers social în care copiii primesc primele "lecții" de viață. Școala este un mediu în care se manifestă cel mai des luptele pentru putere și, din cauza acestui lucru, școala se transformă într-un loc de temut, ce generează stres, anxietate sau chiar fobie socială. Acest fenomen poate fi inițiat fie de o singură persoană, fie de un grup, aceștia exploatarea slăbiciunilor victimei. Un copil este etichetat, tachinat, batjocorit în cerul său de cunoștințe care îi atribuie o poreclă, făcând referire la aspectul său fizic sau la problemele medicale. De cele mai multe ori, aceste tachinări se transformă în mici îmbrânceli sau chiar atacuri fizice. Totuși, Bullying-ul nu se bazează doar pe agresori. Aici sunt implicați, în mod indirect, și "spectatorii" care, chiar dacă nu iau parte fizic la abuzul propriu-zis, sunt la fel de vinovați precum agresorii, deoarece nu intervin în oprirea actului, dar nici nu trag un semnal de alarmă persoanelor care ar putea acționa în privința asta.

Există multe motive pentru

care copiii aleg să fie violenți. Cei care agresează, recurg la aceste acte pentru a fi percepuți ca fiind populari, cool, să atragă atenția, să impresioneze liderul grupului sau poate că ei înșiși au fost supuși actelor de intimidare. De asemenea, invidia și resentimentul pot fi motive pentru care unii aleg să recurgă la aceste gesturi. Cei care agresează își doresc cu orice preț să devină cunoscuți și populari, se simt mai importanți și mai puternici atunci când se leagă de cineva mai mic decât ei, unii provin din familii dezorganizate, în care comportamentul urât este modalitatea de răspuns la situația problematică și majoritatea își aleg ca victimă, în general, copiii timizi, lipsiți de forță și incapabili de a se apăra singuri.

În ceea ce privește victimele, în timp, acest comportament le poate îmbolnăvi de depresie, anxietate și le pot conduce către consum de alcool, droguri, dificultăți în a relaționa cu alții și chiar suicid. Copiii care sunt agresați se tem, în general, să le comunice problemele de la școală părinților, prietenilor sau chiar profesorilor, iar aceste lucruri duc la același efect, depresia.

Toți ne dorim o școală în care relațiile de colaborare, colegialitate și prietenie să primeze. În fond, vorbim despre locul în care copiii obțin deprinderi esențiale și dezvoltă relații

definitorii pentru viitorul lor. Este necesar ca școala să rămână mediul sigur și prietenos unde copiii obțin cunoștințele necesare. De aceea, schimbarea trebuie să înceapă cu fiecare dintre noi.

So, I'm starting with the man in the mirror!

Alexandra CORCOZ,
Mara AGAPIE
Clasa a IX-a D

Foto: Constantin-Ioan GÂRLEANU

STOP BULLYING

SECURITATEA ONLINE

În zilele actuale, tinerii reprezintă cel mai mare număr de consumatori de Internet, aceștia adorând chat-ul online prin care pot comunica ușor și practic - două caracteristici ce îl avantajează. Și totuși, în ciuda tuturor beneficiilor precum: comunicarea la distanță cu cei dragi, efectuarea comenzilor online pentru diferite produse (fapt ce reprezintă folosirea timpului în mod eficient), accesarea oricărui tip de informație (din diferite domenii precum sport, medicină, cultură, lifestyle, ș.a.m.d.), instruire (există posibilitatea de a învăța din cursuri online), publicitate (posibilitatea de a publica diferite anunțuri) etc., există și pericole la care utilizatorii sunt expuși. Cel mai des întâlnit este nesiguranța informațiilor personale, care se intersectează cu un alt pericol, accesul oricui, la orice tip de informație.

În aceste situații sunt surprinși în mare parte minori care, din lipsă de educație media, își fac publice date și materiale personale, devenind victime ale crackerilor (spărgătorilor), ce preiau datele acestora, folosindu-le în scopuri ilegale: crearea de profiluri false pe rețele de socializare, de adrese false de e-mail sau mesagerie, acestea din urmă folosite pentru a înșela persoane asupra adevăratei identități; șantajarea cu publicarea unor imagini, filme, informații personale, în vederea obținerii unor foloase materiale sau de

altă natură; injurii, manifestări umilitoare și mesaje text obscene transmise prin messenger sau chat; Când vine vorba de Internet, pericolul este la orice pas, pentru fiecare persoană care îl utilizează, fie el adult sau copil.

Ca utilizatori, trebuie să ne educăm în ceea ce privește viața din mediul online, atunci când luăm contact în mod direct sau indirect (prin intermediul unui cont fals) cu respectivul cracker, pentru a nu-i furniza informații ce ne aparțin.

Un studiu publicat de Bitdefender arată că patru din cinci adolescenți cu vârsta sub 18 ani din România spun că au fost ținta hărțuirilor în mediul online, acest fenomen fiind numit și **cyberbullying**. Rețelele de socializare unde acest fenomen este des întâlnit sunt Facebook, Messenger și Instagram, dar și You Tube, prin publicarea online, fără acordul posesorului, a unor imagini sau videoclipuri personale, transmiterea de amenințări sau mesaje obscene, jignitoare, pe site-uri ce dețin funcția de a comenta. Există, pentru fiecare platformă, metode minime de a-ți crea singur un anumit nivel de siguranță și anume opțiunea - report - din setări, care te ajută să blochezi o postare/reclamă neadecvată, opțiunea - block - de pe profilul persoanei pe care dorești să o blochezi. În cazuri mai grave, precum șantajul cu imagini / filmulețe etc., se

recomandă plângerea penală, deschizându-se o anchetă în acest sens.

Potrivit studiului, două treimi dintre cei hărțuiți nu au povestit nimănui despre incident, tinerii invocând motive precum teama, lipsa de încredere că ar putea schimba ceva sau faptul că nu au crezut că e necesar să implice și alte persoane. Cert este că fenomenul lasă efecte negative celor care sunt supuși acestuia, așadar, atât părinții / rudele, cât și profesorii minorilor trebuie să ia atitudine în fața cyberbullying-ului și să intervină atunci când observă schimbări de comportament: modificări ale stării psihologice cum ar fi depresia, anxietatea socială, izolarea, stima de sine scăzută, reacții negative și stres în privința utilizării dispozitivelor.

Lipsa discernământului și a experienței de viață, instabilitatea mental-emoțională, dar și pericolele pe care le ascunde Internetul, pentru persoanele vulnerabile, pot periclita siguranța online.

Totuși, fie că vrem sau nu, Internetul face parte din universul nostru, iar influența și necesitatea lui vor spori tot mai mult în viitor. Important este să ne luăm măsuri de prevedere, pentru a evita efectele negative ale utilizării lui!

Miruna NICA,
clasa a X-a D
Andreea DIACONU,
clasa a XI-a D

Foto: Constantin-Ioan GÂRLEANU

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Redactor-șef

Mara AGAPIE - cls. a IX-a D

Design și editare

Georgiana COCIORBĂ - cls. a XI-a A
Lucian BUSUIOC - cls. a XI-a A

Redactori

Giada GIARDINELLI - cls. a V-a A
Marina BOȘCAN - cls. a VII-a A
Reina GHEORGHIȚĂ - cls. a VIII-a A
Ana PÂRVU - cls. a IX-a D
Mara AGAPIE - cls. a IX-a D
Alexandra CORCOZ - cls. a IX-a D
Roxana AMĂRICĂI - cls. a IX-a E
Narcisa ZBÎRCIOG - cls. a X-a A
Georgiana IRIMIA - cls. a X-a A
Miruna NICA - cls. a X-a D
Andrei-Adelin DOGARU - cls. a XI-a A
Claudia OPREA - cls. a XI-a D
Andreea DIACONU - cls. a XI-a D
Răzvan ANDRIEȘ - cls. a XI-a D
Vlad ILIESCU - cls. a XI-a D
Andreea-Maria BÂNCIU - cls. a XII-a E
Gabriel LUPU - absolvent LTIS
Florina MACOVEI - absolventă LTIS

Colaboratori

Prof. Maricica APREUTESEI
Prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Prof. Gabriela PRICOP
Prof. Loreta GHERGHINOIU (părinte)

Fotografii: Cristi ȘERBAN - absolvent LTIS
Prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Ana-Maria BĂLAN - absolventă LTIS

Foto copertă față: Ana-Maria BĂLAN - absolventă LTIS

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

Website LTIS

Website ActuaLis

